

FRENK LARAMI

BROJ 216

900 DIN.

DOX HOLIDAY

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

8 600125 014160

USAMLJENI JAHNAČ

★ **DOK HOLIDEJ** ★

216

FRENK LARAMI

USAMLJENI JAHAC

NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
DOK HOLIDEJ
Broj 216

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Zorka CIRIĆ

Naslov originala
Frank Laramy
LEGEND OF A LONER

Recenzija
Radomir MILOSAVLJEVIĆ

Adaptacija i prevod
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Lektor
Olivera ŠIJAČKI

Tehnički urednik
Valerija ŠREDER

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektori:
Marta MLADENović
Margit HORVAT-HARANGOZO

Stampa: 25. VII 1988.
Tržište: 7. VIII 1988.

Izdaje i štampa NISRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode
Misića 1. Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Zorka CI-
RIĆ. Naslov originala: Frank Laramy — LEGEND OF A LONER. Copyright:
UNIVERSUM PRESS.

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u ce-
lini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Godišnja pretplata za inostranstvo u stranoj valuti: Austrija 83 ATS; Australija
9,5 AUD; Francuska 40 FFf; Švedska 42 SEK, SR. Nemačka 13 DEM; Švajcarska
9,5 CHF; SAD 7 USD. Uplate slati na devizni račun: Vojvodanska banka, Osnov-
na banka Novi Sad 65706-620-1089 „Forum“ Novi Sad, sa obaveznom naznakom:
Pretplata za „Dok Holidej“.

Oslobođen osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za
obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, br. 413-279/73. od 10. maja 1973.
godine.

Kada se barutni dim razlazio iznad kockarskog stola, čovek s licem od ožiljaka obezbeđeno je zurio u svoju šaku.

Trenutak pre, u njoj se nalazio teksaški „kolt“ gotov da izbljuje smrt, a sada je šaka bila prazna!

Kao čarolijom, u crno odeveni pokeraš razoružao ga je jednim jednim potezom.

Ben Galager je bio siguran da ga ima! Mislio je da ga od tog slatkog osećaja pobede deli samo deseti deo sekunde. Izvukao je „kolt“ ali se nije oglasio njegov pucanj.

Pucao je Dok Holidej!

Njegov „linkoln“ iskočio je đavolski munjevito i raspršio sve nade ogromnog partnera da izgubi svoj nesporazum sa lošom srećom u kartama.

Njegovi momci su se nalazili okolo, ali su ostali prikovani na svojim mestima. Jasno su videli: Galager je imao oružje u ruci, a nije stigao da ga upotrebi.

Bilo je to u salunu „Medveda šapa“ u Džeferson Sitiju na reci Misuri.

Ben Galager je pogledao svoj „kolt“, koji je kao odbačen ležao u uglu.

— Još uvek tvrdim da si bedna varalica! — dobacio je Džordžijanču.

— Primiću to k znanju — odvratio je on — kad budeš podigao svoje oružje.

Galager nije pokazivao želju da to učini. Ali bio je gnevan. Ožiljci na licu su mu postali za časak belji, a onda modri.

U salunu je zavladao tajac.

Ben Galager je stajao još uvek onako kako je zatečen prilikom obračuna: malo pognut, uzdignute ruke, oslonjen telom o ivicu stola kao da se zadržava da se ne sruši.

Galagerovi momci su iščekivali gazdin mig.

On kao da je odugovlačio s tim.

— Prokleta, bedna varalica! — ponavljao je, svestan da ga kockar neće ustreliti nenaoružanog.

— Imao sam jednog papagaja — uzvratilo je Dok — koji je ponavljao samo nekoliko reči. Ništa drugo nije znao, samo ono čemu su ga drugi učili. Kao vi.

Galagerovo lice se zgrčilo od mržnje.

U salunu je izgledalo da niko ne diše.

Bilo je veče. U reci su se ogledala najbliža svetla kuća, kao razvođene, potopljene zvezde. „Medveda šapa“ nalazila se blizu istočnog dela lučkog doka. Prava jazbina za mornare i prolaznike koji su imali bilo kakve veze sa rekom.

Ben Galager je u salun ušao u početku iz radoznalosti, da bi kasnije ostao prikovan čuđnom željom da se nametne čoveku u crnom, koji je sedeo za stolom i redao karte sa dosadom na licu.

Holidej nikoga nije odbio ako je želeo da okuša sreću s njim u pokeru.

Ni nadmeni došljak nije bio izuzetak. Bez obzira na njegove ljude koji su se razmestili, tako da su imali na oku i igrače i ostale goste.

Ben Galager je bio u velikom, zučkastom kaputu s debelom postavom smeđe boje. Čim su ušli, uneli su prohladno veće spolja i dah ravnice. Videlo se da ne pripadaju ni reci ni gradu. Mogli su biti stočari ili specijalno obučeni goniči za daleka putovanja sa Zapada na Istok.

Galager je imao oko pedest godina, bio je dobre građe i širokih ramena. Nosio je šešir širokog oboda sa povrnutim prednjim delom, čizme visokih sara koje je prekrivala prašina i pesak ravnice i taksaski „kolt“ oko pasa, ispod raspoćanog kaputa.

Imao je široko lice izbrazdano sitnim ožiljcima. Mlada koža koja se javljala ispod, zatezala mu je obraze i smetala mu u govoru i pokretu, pa je Galager posle svakih nekoliko izgovorenih reči grčio zbog toga lica. U tom spletu ožiljaka ni brada nije mogla da izrasta. Koža se šarenila, mestimično crvenela, ali sve u svemu, Ben Galager kao da je bio zadovoljan onim što nosi ispod svog šešira.

I još nešto je s lakoćom nosio: levu ruku uz telo. Kao da se njom nije služio. Teško je dizao, i, uglavnom, držao je uz telo i sve poslove obavljao desnom.

Ben Galager mora da je imao loših uspomena u prošlosti.

Uprkos ožiljcima, njegovo lice bilo je odnekud poznato čoveku iz Džordžije.

Imao je dosta novca kad je seo za sto prekoputa kockara. Bacio je svežanj, misleći da će time zaseniti Džordžijanca. On je, međutim, ravnodušno okrznuo pogledom gomilu, ne komentarišući Galagerov uvod.

— Hoću veliku igru, mister! Možete li to izdržati?

Kockarevo lice ostalo je ravnodušno ili se to Galageru samo učinilo pri oskudnoj svetlosti dve sve-

tiljke koje su mutno obasjavale lica gostiju saluna.

— Ja drukčije i ne igram — odgovorio je kockar kratko.

Došljak je stavio dlan svoje velike šake na sto i zatražio špil.

— Ja ću podeliti — rekao je prigušenim glasom.

Kockar je slegnuo ramenima i zavalio se u stolicu.

Pridošlica je dosta spretno podelio karte jednom rukom i odigrao prvu partiju s neverovatnom velikodušnošću u pogledu uloga.

Izgledalo je da mu uopšte nije stalo do novca, ali je izvikivanje popriličnih suma ostavilo utisak u salunu.

Malo-pomalo, razgovori su umukli i glave se okrenule na stranu gde se nalazio prijavi sto za poker.

Galageru je to odgovaralo. On je želeo što više svedoka za svoj sledeći potez.

— Ove karte nisu dobre — najavio je nešto kasnije glasno, da ga svi čuju.

— U pravu ste — odgovorio je Dok.

— Kako? — zbunio se Galager.

— Nijedne karte nisu dobre za lošeg igrača...

Čovek se naže napred, prikrijući srdžbu cerenjem svog „iseckanog“ lica.

— Nisam mislio na to, mister — dobacio je — već na karte koje vi prepoznajete!

— Zašto ne nosite svoje? — upitao ga je kockar hladno.

— Ja se ne bavim tim prljavim poslom — zarežao je Galager.

— Ipak ste se isprljali kad ste seli za moj sto — narugao mu se Džordžijanac. — Ni ja ne jurim krave, pa zato i ne dolazim u vašu blizinu.

Galager se uspravio.

— Hoćeš da kažeš da smrdim na balegu? — upitao je preteći.

— Nisam ništa rekao — odmahnuo je glavom kockar — sami ste se javili.

— Vi ste obična, prokleta varalica! — uzviknuo je on lupivši šakom o sto.

Holidej je uzdahnio, za svoj račun. Bila je to providna igra, u kojoj se nalazio bezbroj puta po zadimljenim salunima i krčmama širom Srednjeg zapada. Ljudi koji su gubili, pokušavali su da povrate svoj novac uvredama i „koltovima“.

Ovaj ovde je imao sa sobom tri momka i bio je uveren da mu se na tom putu ništa neće moći da ispreči.

Očigledno, sve to nije imalo mnogo veze ni sa kartama ni s izgubljenim novcem.

Ben Galager kao da je hteo da izravna neke davne račune, pa nije birao sredstva da to obavi što brže. Možda se zbog toga Džordžijancu činilo da je to lice negde sreo. Možda u drukčijem svetlu, u drukčijoj koži, ali oči se nisu mogle menjati, a one su mu najviše bile poznate.

— Dakle? — podstakao ga je kockar. — Delite ili ne, mister?

Galager je ponovo lupio šakom o sto.

— Ne! — uzviknuo je i podigao glavu. — Ja sam prevaren. Trebalo je da znam za kakav sto sedam da igram...

Ljudi su učitali.

Galager je ispružio ruku prema kockaru.

— Ovaj ovde — rekao je još glasnije nego malopre — to je čuvena kockarska varalica i revolveraš Dok Holidej! On nikada nije izgubio, jer je pucao brže i varao bolje od svih. Poznao sam ga sada po „koltu“ koji nosi!

Uvreda je bila dosta teška i nedvosmislena.

No, kako je izgledalo da Holidej ne reaguje na te reči, Ben Galager je počeo da se zaboravlja.

— Samo, nikoga više on neće varati! — rekao je hrapavim glasom i ustao.

Galager se iskezio zadovoljno i trgao svoj teksaški „kolt“.

Tada se desilo nešto što se graničilo sa madioničarskom opsenom. Do tog trenutka Holidejeve ruke počivale su na stolu, a delić sekunde kasnije zaglušujući pucanj potresao je prostoriju. Bila je to čarolija.

Čarolija je učinila svoje: Ben Galager je ostao razoružan, zabeznen, osramoćen. Imao je „kolt“ u ruci, a kockarska hulja je potegla brže nego misao! Njegovi momci ostali su začarani tim prizorom i prikovani za svoja mesta.

Nešto od imena, a više od prizora kome su bili svedoci, gosti su se skamenili za svojim stolovima. Ljudi iz Galagerove pratnje su bili iskusni, ovejani revolveraši, pa ipak se nisu usuđivali da naprave suvišan pokret.

Galager je hrabro ponovio svoju uvredu, ali Džordžijanac je mirno podneo i to. Čekao je da on ode po svoje oružje na podu.

Međutim, to bi bilo previše za čoveka s ožiljcima. Dvoboj sa tako rasnim strelcem bila bi smrtna presuda za njega. On je to dobro znao i čuvao je svoju kožu.

Podigao je pogled, misleći da je to učinio vešto. Bio je to znak koji su primetili njegovi momci... ali i kockar.

Sedeo je ležerno zavaljen na naslon stolice, poluspuštenih očnih kapaka. Izgledao je tako da se Galager lako prevario u računu; računao je da će njegovi ljudi lako izrešetati Holideja, ne dosećajući se da bi kockarevo držanje moglo biti varka. Mislio je da samo malo

treba da im pomogne i da će sve biti brzo gotovo. Pružio je ruku do ivice stola sa namerom da ga baci na kockara.

Međutim, Dok Holidej nije imao nameru da to sačeka skrštenih ruku. Njegova čizma oduprla se o donju prečagu stola i silinom koja se nije očekivala iz tog vitkog tela, hitnuo ga od sebe na Galagera.

Ivica je udarila čoveka u zglobov desne šake. Urlajući, on se teturao nekoliko koraka natrag i s treskom pao na pod blizu šanka.

Tri njegova čoveka izvukla su svoje koltove i povukla obarače. Paljba je potresla tesnu prostoriju „Medvede šape”.

Viski je iščilio iz pijanih glava; preostali gosti bacili su se na pod ili potražili zaklone iza prevrnutih stolica.

Kiša kuršuma obrela se prema mestu gde je malopre sedeo Džordžijanac. Iverje je letelo od stola na sve strane, ali Dok nije bio pogođen.

Kockar se blagovremeno odbacio zajedno sa stolicom u stranu, prevrnuo se dva puta na laktovima i uputio svoje hite u revolveraški trougao Bena Galagera.

Bila je to smrtonosna muzika u salunu na obali Misurija.

Prvi je klekao Galagerov čovek ispod stepeništa. Bio je pogođen u rame i osetio je da mu cela ta strana trne i malaksava, tako da su ga i noge izdale.

Drugi je jeknuo sa zrnem u mišici. Nalazio se pored stražnjeg izlaza, iza samog stuba sa svetiljkom. Metak iz kockarevog „linkolna” okrenuo ga je u krug i bacio na obližnji sto...

Psovke su propratile njegov pad, uz zveket razbijenih čaša.

Holidej se okrenuo trećem.

Poslednji se najžilavije branio iza šanka. Pucao je tamo gde se

nalazio kockar, ali on nikad nije bio na istom mestu.

Napustio je oboreni sto i uspravio se uz stub. Jedno zalutalo zрно pogodilo je lampu i polovina „Medvede šape” ogrezla je u senku.

Holidej je ispalio metak prema redu flaša i viski je, zajedno sa srčom, počeo da se obrušava na čovekovo teme.

On je izleteo napolje divlje pucajući u stranu.

Kockar je opalio samo jednom. Momak se sapleo i stropoštao na pod, hvatajući se rukama za natkolenicu.

Zatim je zavládala tišina.

Ben Galager nije verovao svojim očima: njegova tri najbolja čoveka, raspoređeni na tri različita mesta, bila su savladana!

A sa poda je ustao čovek u crnom, otresajući prašinu sa svog odela. Revolver mu je bio prazan.

To kao da je osetio Galager.

— Na njega! — zaurao je prema ljudima na podu, kojima su uši još bridele od kanonade „koltova”. — Na njega! — ponovio je Galager uspravljajući se, ponovo gospodareći sobom. — Po hiljadu dolara onome ko ga uhvati živog.

*

Bila je to neviđena ponuda u salunu „Medvede šape”!

Mornari, skitnice, desperadosi i lučki šljam — začas su se našli na nogama i obrazovali krug oko kockara.

Niklovana cev njegovog „kolta” blesnula je pod oskudnom svetlošću.

— Prazan je! — kao da je pogadao njihove misli Galager. — Zgrabite ga!

Bila je to istina na koju je kockar zaboravio. On, koji je običavao da u revolveru uvek ostavi bar jedan metak — sada je načinio grešku.

Ustuknuo je prema šanku sve dok ga nije napipao leđima.

Lica oko njega nisu obećavala milost. Novac, ta čarobna reč, odjeknula je u njihovim ušima poput pucnja puške. Hiljadu dolara onima koji ga šćepaju. To je moglo da bude lako zarađeno bogatstvo.

Približavali su se, korak po korak. U nekim rukama blesnula su sečiva noža!

Uprkos svemu tome, kockar ih je sačekao mirno. Njegove oči hladne i preteče nisu mogle da ostave utisak na rulju zaraženu ponudom gomile dolara. Bio je polumrak, miris viskija širio se po celoj prostoriji, lampa se klatila istina sve sporije, ali još uvek sablasno, bacajući senke s jednog zida na drugi.

To kao da je bio znak za opšti napad.

Bacili su se prema njemu, sudarajući se ramenima i telima u žestokoj želji da svako od njih bude prvi i zaradi novac.

Kundak „linkolna“ ukrašen slo-novačom spustio se na najbliže glave poput kovačkog čekića. Ali nekoliko udaraca u rulju nije se ni osetilo. Snažne ruke šćepale su Doka za vrat, mišice i struk i bacile ga na kolena. Onda se brzo našao na sopstvenim nogama, nošen prema iskeženom licu Bena Galagera.

Njegovi momci su, stenjući, kupili svoje oružje i okupili se oko svog gazde, naslućujući lenu predstavu. A Galager nije želeo to da im uskrati.

Trojica naj snažnijih doveli su Džordžijanaca pred Galagera, s trijumfalnim izrazom na licu.

— Zaslužili ste novac, momci — rekao je on, ne skidajući pogled sa kockarevog bledeg, ali čudesno mirnog lica. — Isplati ih, Riči! — obratio se jednom od svojih ljudi nervoznim pokretom ruke.

Čovek se kolebajući mašio za pojas.

— Koliko? — upitao je muklo. Mišica mu je krvarila i sve više bolela.

— Tri hiljade — odazvao se Galager.

— Zar toliko?

— Zaveži! — obrecnuo se ovaj na njega. — To вреди toliko. I više...

Još uvek su držali Holideja između sebe.

Ben Galager mu se sasvim približio i podigao ruku...

Dva puta ga je udario po licu!

Samari su odjeknuli u salunu kao pucnji biča. Svi su, osim zaslepljenog Galagera, videli ubistveni sjaj u kockarevim očima! Kratak grč zaigrao mu je oko usana, ali nije izustio ni reč.

Galager mu se iscerio u lice. U početku s trijumfom, a zatim mu se smešak počeo polako da gasi pred vatrom kockarevog pogleda. Odjednom mu se učinilo da ga nešto peče u grudima od tih očiju.

Trgao se i povukao se korak natrag.

— Ništa ne kažeš? — dobacio mu je napokon, lakše dišući među „koltovima“ svojih momaka. — Onemeeo si? Ljude si ranio, ali ostaviću te njima da poravnaju račune. A na kraju ću se sam obračunati s tobom!

Iznenada, Džordžijanac je otresao ruke sa sebe i mirno prekrstio ruke na grudima.

— Naći ću te — rekao je metalnim glasom.

— Biću u Klintonu... ako budeš stigao živ.

— Stići ću... i ubiću te.

Na Galagerovom licu ukazala se senka straha. Odjednom je poverovao u to. Jasno su mu govorile kockareve ledenoplave oči, boja glasa, koja je imala dah smrti, gorko iskustvo koje mu se celo to veče motalo po glavi i izazivalo u njemu bes.

Sada se odjednom otreznio i uvideo koliko je pogrešio što je udario Holideja.

Tu više nije bilo praštanja!

Ako je mislio da preživi taj smrtonosni sastanak, onda je trebalo okončati sve večeras, u salunu. Iz njega ne bi Holidej smeo da izađe živ.

Umesto da se srtah očita na kockarevom licu, usadio se u Galagerovo srce.

Ben Galager je zdravom, desnom rukom obrisao krajeve usta i nervozno se okrenuo oko sebe. Njegovi ljudi su primetili promenu u njegovom držanju, ali nisu ume li da je protumače.

— Da ga povedemo, gazda? — predložio je jedan od momaka. — Koleno mi krvari...

Momci su malaksavali. Ne bi izdržali dugo jahanje, sa tako opasnim zarobljenikom. Sve je trebalo da završe u salunu.

Galager je dograbio „kolt“ od prvog momka i otkao ga.

Ubiti? Za to je bilo previše svežoka. Pucati u nenaoružanog čoveka bilo je pravo ubistvo. Uz to, iz kockarevih očiju izbijala je otvorena poruga.

— Preznojavaš se? — odjeknuo je Dokov ledeni glas. — Imaćeš o čemu da razmišljaš ovih dana... Čekajući me.

— Nećeš doći živ — odgovorio mu je Galager i podigao cev.

Ali Džordžijanac je mirno podneo taj pokret.

Odjeknuo je pucanj... Ben Galager se trgao.

Na ulaznim vratima pojavio se visok čovek u platnenoj košulji sive boje i prsluka od govede kože. Na desnoj strani blistala mu je šerifska zvezda. U ruci mu se pušio revolver.

— Dole oružje! Svi! — zagrmio je s ulaza.

Galager je uvideo da je propustio šansu da izbriše neizvesnost. Predstojalo mu je čekanje u Klintonu.

— Šta se ovde dešava? — upitao je čuvar zakona i kročio prema gomili.

Mornari oko Džordžijanca su se odmakli. Novac koji im je obećan nalazio se u njihovim džepovima, sada su mogli sa strane da posmatraju dalji tok događaja.

Dolazak šerifa Džeferson Sitija uneo je ponovo mir u salunu. Svi su se odjednom našli za svojim stolovima zadubljeni u svoje čaše.

Ostali su samo njih petorica na nogama: Holidej i Galager sa momcima.

Vlasnik saluna je izronio iz kuhinje i dograbio krpu da bi dote-
rao u red šank. Stolice su bile podignute sa poda, stolovi usprav-
ljeni, jedino je staklo ostalo kao dokaz da je tu bila gužva.

Čuvaru zakona Keriju Dobsonu, palo je odmah u oči nekoliko činja: ugašena svetiljka, parčad boca i čaša na podu, zidovi izbušeni mecima i prazna futrola kockarevog opasača.

Zatim je preneo pogled na Galagera i njegove ljude.

— Da vas nije mnogo? — upitao je ne bez ironije četvoricu prekoputa nepomičnog kockara.

— Hajli! — dreknuo je šerif, ne okrećući glavu.

Jedan suvonjav čovečuljak, s izdignutim levim ramenom išunjao se iz polusenke. Sve dotle niko ga nije primećivao. Odjednom su se mnogi dosetili koga su imali unutra. Dejva Hajlinsona! Najvećeg potkazivača na ovoj strani Misurija! Neko je glasno otpljučuno dok je grbavac prolazio pored stolova.

Imao je duge, maljave ruke i kratke noge. Bila je to nesrazmera koja se retko sreće, ali se odmah uočava. Nosio je pantalone zakačene za široke tregere i prljavu, flanelsku košulju bez okovratnika. Na nogama su mu se nalazili ostaci skorelih, prašnjavih čizama s odsečenim sarama, a na glavi neka stara indijanska traka kojom je pridržavao dugu, umašćenu kosu da mu ne pada preko lica.

— Tu si bio, Hajli? — oslovio ga je Dobson skoro veselim glasom.

— Sve vreme, šerife! — štekativim glasom je odgovorio grbavac i protrljao dlanove.

— Onda pričaj... ali po redu.

Kerli Dobson je bio od Hajlinsona viši za dve glave.

Imao je široka prsa i snažne, ali krive noge udenute u tesne, lakovane čizme. Pod niskim čelom nalazile su se nemirne, svetle oči i usta čiji je desni kraj često grickao zubima, dajući utisak da je u nedoumici. Velike uši dopola je prekrivala gusta, pepeljasta kosa.

— Ovako je bilo, šerife — krenuo je Hajlinson.

— Skrati! — prekinuo ga je šerif, odmeravajući Galagerove momke i krv na njihovoj odeći. — I bez dodavanja.

— Gospoda su se kockala — spremno je pristao i na to grbavi Hajlinson. — Ovaj ovde — i on je

pakazao na Galagera — i ovaj ovde, Dok Holidej.

Dobson se trgao. — Rekao si Holidej — promrmljao je.

— Da. Tako ga je nazvao ovaj ovde — pokazao je ponovo na Galagera. — Kockali su se i mislim da je Holidej dobijao. Zatim ga je ovaj ovde nazvao varalicom i potezao „kolt“...

— Ovaj ovde? — prekinuo ga je Dobson.

— Da, on. Međutim, trebalo je to videti, šerife, kako je Holidej izvukao svoju pucaljku i...

— Rekoh li ti da skратиš? — proderao se na njega Dobson.

Hajlinson je brzo zaklimao glavom.

— Ovaj ovde je začas bio razoružan. Izmenjali su nekoliko rečenica, a onda su momci „ovog ovde“ počeli da pucaju na Holideja. Međutim, i oni su bili prosperi. Holidej je ostao bez ogrebotine — a pogledajte njih...

— Dalje! — zagrmio je Dobson. Nije mu se svidelo Hajlinsonovo oduševljenje za kockara.

U salunu je vladala tišina. Čuo se samo grbavčev glas.

— Zatim — nastavio je Hajlinson — „ovaj ovde“ je raspisao nagradu od hiljadu dolara svakome ko mu dogradi Holideja, jer je ostao bez metaka u revolveru. Onda su ga savladali Pit, Ozmond i Andersen... I dobili su, bogami, novac!

— Je li? — kratko se odazvao šerif.

— Dok su ga držali „ovaj ovde“ je ošamario Holideja. Svi su to videli. Bogami, nije to trebalo da mu učini, jer...

— Umukni! — prekinuo ga je šerif. — Nisam tražio tvoje mišljenje. Je li to sve?

— Uglavnom — odvratio je Hajlinson. — Garantujem, da je sve istina!

Dobson je klimnuo glavom.

Hajlinson se povukao na svoje mesto, kao da nikada nije ni bio u salunu. Prosto je iščezao u polutami.

A sve to vreme kockar je nepomično stajao sa rukama prekrštenim na grudima i pogleda uprtog u Bena Galagera.

Izgledalo je da ne vidi i ne čuje ništa oko sebe.

Galager se vrpolio na svom mestu, ali iz svoje kože nije mogao napolje.

— Pit! Andersen! Ozmond! — prozivao je Dobson. Stajao je malo raskrečen, sa rukom na svom revolveru, siguran u sebe i svoje zakonsko pravo.

Tri mornara su se, ne čekajući, izmigoljili iz svojih stolica.

— Je li sve ovo istina što je Hajli ispričao? — upitao ih je šerif.

Andersen, koga su inače zvali i „krvavi Danac“, jer se nalazio u svakoj tuči gde je padala krv, pljunuo je u stranu sa beskrajnim prezirom.

— Sve je tačno do onih para — iscerio se. — Ova grbava kuga je posle lagala, jer nas mrzi!

Rekavši to, okrenuo se po celbi sali mrka pogleda. To je bio znak da će svakom zavrnuti šiju kasnije, ako mu protivureči.

— Znači, lagao je ono o nagradi? — primetio je Dobson.

— Baš tako! — odvratio je Andersen, cereći se.

— Ja kažem da nije lagao! — rekao je jasno Dobson, sa izazivačkim osmehom. — Ovamo novac!

— Ne znam o čemu pričate, šerife! — smračio se Danac. — Ve-

rujete ovoj hulji a ne nama, poštenim mornarima i...

— Zaveži! — prekinuo ga je Dobson. Uhapšen si, jer si vređao predstavnika zakona.

Andersen je otvorio usta i glupavo se izbuljio u šerifa.

— Hiljadu mu rečnih dereglija — procedio je — o kakvom vređanju pričate? Ja sam govorio o Hajliju, a ne o vama.

— I ja sam mislio na njega! — grickao je Dobson usnu i odmeravao svu trojicu. — Hajli!

Vukući noge, grbavac se pojavio iz polutame.

— Vreme je da se zna — rekao je. — Pokaži.

— Ali...

— Pokaži!

Dejv Hajlinson, potkizivač koga su prezirali u Džeferson Sitiju, izvadio je iz svog džepa metalnu zvezdu i okrenuo je prema svetlu da je svi vide.

— Šta to znači? — promumlao je Andersen.

— To znači da je Hajli pomoćnik šerifa — objasnio je mirno Dobson. — Naimenovao sam ga odavno, ali bez značke da bi se uspešnije uvlačio u jazbine i prikupljao podatke za mene.

Nije bilo u salunu čoveka koji je mogao da ostane ravnodušan na tako nešto.

— Lep pomoćnik... — primetio je drugi mornar Pit Levi.

— I ti si uhapšen! — obavestio ga je mirno šerif.

Treći, Lari Ozmond, nije izgleda imao primedbi na izbor pomoćnika čuvara zakona u Džeferson Sitiju. Čak je prvi izvadio svoj deo nagrade i pružio šerifu, ali teška sreća. Bio je to najlakše zarađeni novac u njegovom životu.

Andersen i Ozmond nisu imali kud, pa su i oni izvukli svežnjeve napolje.

Karli Dobson je odmerio gomilu novca na svojoj ruci i zavrteo glavom.

— Ovoliko para... da se uhvati čovek! — promrmlija je. — Ne pitam ko ste i odakle ste — nastavio je, pružajući dolare namrštenom Benu Galageru — ali povedite svoje ljude odavde, iz grada, i nestanite! Dajem vam petnaest minuta vremena... koliko da ih doktor previje. Jasno?

Galager nije odgovorio ništa.

Uzeo je novac i strpao ga u džep. Nije imao smelosti da se susretne sa Holidejevim očima, ali ih je sve vreme osećao na sebi. Osećao ih je kao ubod dva ostra ledena noža.

— Ova priča ima i drugu stranu — primetio je najzad.

— Ne tiče me se — odmahnuo je Dobson glavom. — O tome raspravite na nekom drugom mestu, a ne ovde!

— Ranio je moje ljude...

— Mogao je i da ih pobije. Ali nije...

— Stavljate se na stranu kockara i varalice — počeo je da se raspravlja Galager.

— Ja sam na svojoj strani, mister — odbrusio je Dobson — a to je strana zakona. Imate još trinaest minuta — dodao je. — Posle toga vas stavljam iza rešetaka. I dajem vam do znanja da je sudija moj veliki prijatelj...

Ben Galager je besno natukao svoj šešir i dotakao pogledom kockara.

Bolje da nije! Ono što je sagledao u njegovim očima bila je jasno ispisana poruka smrti!

Njegovi momci su sa teškom mukom ustali iz stolica. Predstojali su im dug put u sedlima i paklena mrzovolja njihovog gazde!

Sa njihovim odlaskom kao da je iščezla napeta atmosfera koja je lebdela nad salunom. Vlasnik Kol Bigs pripalio je novu svetiliku i uneo malo više svetlosti u prostoriju.

Šerif Dobson se sagnuo i dohvatio teški „linkoln” kolt sa poda.

Bilo je to majstorski napravljeno oružje i znalački ukrašeno. Samo pravi strelac mogao je da ga nosi sa sobom. Morao je da priana da pristaje takvom čoveku kao što je bio Holidej.

Kockar je još uvek zurio u vrata kroz koja su prošli Galager i njegovi ljudi. Ispred njegovih nogu, razlivene kapi krvi već je natapala crna, prijava, salunska prašina.

— Ovo je vaše? — pružio mu je šerif revolver.

Džordžijanac je bez reči uzeo oružje. Čutke je napunio doboš, obrnuo na kažiprst nekoliko puta i spustio ga u futrolu.

Mirnoća mu se ponovo vratila na lice, mišići opustili, oči izgubile nešto od svog smrtonosnog odsjaja.

Dobson je zaustio nešto da kaže, ali ni sam ne znajući zašto predomislio se.

Pogledi su im se ukrstili.

Holidej nije bio čovek kome je mogao da uputi obične, jednostavne reči u obliku naredbe. Ali nije mogao ni da ih bira, on je predstavljao zakon, toga se morao pridržavati bez obzira na kockarcovu reputaciju.

Međutim, Džordžijanac je čitao njegove misli.

— Ujutru? — upitao je kratko.

Iznenađen, Dobson je uspeo samo da klimne glavom u znak priustajanja.

— Brendi! — naručio je kockar svoje pice, dok se šerif udaljavao.

Sve su oči bile uprte u Džordžijančevu siluetu, obavijenu dimom. Kao da su čekali njegov odlazak da bi im bilo lakše...

Kockar je lagano ispio svoje piće. Zatim je namestio opasač i preko „kolta“ prebacio peš svog dugog kaputa.

Tri snažna mornara, Ozmond, Pit Levi i Andersen, bili su kivni na Dobsona što im je izvukao toliku gomilu para samo jednim pokretom ruke. Njihova jedina šansa da se „izvade“ bio je kockar koji je upravo napuštao salun „Medveda šapa“. On je imao kod sebe više dolara nego što je mogao da ima i sam Galager.

Trebalo je da mu olakšaju džepove čim šerif okrene leđa salunu.

Holidej, ma koliko bio čuven i vrstan strelac, neće umeti da odoli napadu iz mraka, ukoliko ne potraži novo prenočište pre nego što se upute za njim.

*

Ben Galager je na čelu svojih momaka izbio na obalu Misurija zapadno od grada.

Veliki mesec je napustio površinu vode na drugoj strani i zacario na vedrom, zvezdanom nebu. Njegov odsjaj činio je reku veličanstvenijom i tajanstvenijom nego u bilo koje doba dana ili noći.

Od saluna, pa sve do obale, Galager nije ni reč prozborio sa svojim pratiocima.

Ljudi su se i dalje borili sa svojim ranama, ali se nisu usuđivali da to pomenu gazdi. Kako su znal i umeli privezali su prljavim marama ramena i mišice, dok je jahać sa povređenom nogom već zapadao u nesvesticu.

Trebalo je da stignu na obalu gde se Misuri sužavao i imao dosta miran tok. Tu, na malom daščanom doku, sačekali bi ogromnu skelu kojom su, u tri navrata tog popodneva, prebacili krdo goveda za ranč „Euplo D“ kraj Kalombije, na drugoj obali Misurija.

Bio je to najkraći put, i najopasniji. Ben Galager je rizikovao, i uspeo.

Sad je trebalo sačekati nadzornika Klifa Rasela i preostali deo momaka. Nosili su sa sobom novac od prodaje, i to je trebalo proslaviti. Međutim, od zabave nije bilo ništa.

Ben Galager je zaustavio svog konja i pogledao redom svoje ljude. Izgledali su prilično jedno. Mek Varen je imao najviše izgleda da se čitav vrati, bio je ranjen u mišicu i držao se dobro.

— Mek — obratio mu se Galager suvim glasom — vrati se u Džeferson po doktora. Dovedi ga kako znaš!

Momak je klimnuo glavom, zatežući uzde svoga konja.

— Sačekaćete Rasela ovde — nastavio je Galager — a onda ćete odjahati u Klinton.

— Bez vas? — upitao je Veldom Rič.

— Mene ne čekajte... doći ću kasnije.

— Šum reke u obalskom granju umešao se u tišinu između pitanja i odgovora. Galager je bio zagonešan, a ljudima se nije sviđalo da ostanu sami na obali.

— Kuda ćete? — upitao je Rič.

— U Sent Luis — odgovorio je Galager, okrenuvši se prema gradu. — Imam večeras parobrod „Ozark Kvin“. Stići ću brže nego kočijom ili na konju. Neka me Rasel potraži u Kamboku, čim dođe!

— Do vraga, nećete valjda sami tamo?

— Zašto ne bih? — prasnuo je Galager. — Gledajte svoja posla i slušajte moja naredjenja! To je sve! I recite Raselu da ga čekam!

Rič je klimnuo glavom.

Mek Varen je okrenuo konja i poterao ga pravcem kojim su došli.

Ben Galager je još neko vreme stajao zamišljen, a zatim je i on krenuo tim putem. Oba njegova čoveka ostala su na istom mestu, gledajući za njim. Izgledao im je nervozan, zaplašen, zamišljen. I nekako ostareo...

Nisu morali mnogo da pogađaju zbog čega.

Onaj ko je imao smelosti da ošamari Doka Holideja, nije mogao da računa na praštanje i spokoj.

U prilog tome jasno su govorile kockareve oči u salunu, dok je zurio u lice sa ožiljcima.

Tih trenutaka, Veldon Rič je osećao da mu je „kolt“ otežao i žarko je želio da ga odloži. Kako se osećao Galager, mogao je samo da pretpostavlja.

Jedino mu nije bilo jasno šta traži u Sent Luisu?

Svež noćni vazduh razlivao se po Džordžijančevom čelu dok je laganim hodom koraćao duž ulice na samoj obali reke. Veliki, prostrani dok ispunjavale su gomile sanduka pokrivenih ceradom i džakovi na kojima su spavali vlasnici čekajući zoru kada će parobrodi krenuti prema Misisipiju, a odatle na jug.

Brod „Ozark Kvin“ bio je ukotvljen, pogašenih svetla, sa dva vi-

soka dimnjaka čiji su vrhovi upirali u nebo kao da ga podupiru.

Kockar nije slutio da će ga neko slediti.

Tri mornara izašli su iz „Medvede šape“ nećujno kao sablasti.

Sakrili su se u senku velike gomile drva složene za velike brodske kotlove.

Lari Ozmond je bio mršav, ali žilav momak krezubih usta i pocrnele kože. Nosio je majicu tamno-crvene boje pripijene uz telo i uzane platnene pantalone zavrnutе do kolena. Odlično je baratao nožem i time nadoknađivao nedostatak sirove snage kojom su raspolagali Andersen i Pit Levi.

Izgledalo je da na ulici nema ni žive duše.

I Ozmond i Andersen su buljili u mrak, ali nisu nikoga primećivali.

— Ništa? — šapatom se oglasio Levi.

— Možda je otišao negde niže — uzvratio mu je Ozmond.

Andersen ih je ćutke pozvao rukom da ga slede.

Što su se više udaljavali od saluna sve je manje bilo nade da će naići na kockara kome su dolari otežavali džepove. Po Andersonovom proračunu, mogao je kod sebe da ima najmanje pet hiljada.

Taj bi im novac značio da za najmanje mesec dana ne moraju da traže posla po brodovima.

— Neka me pojedu rečne ribe — promumlao je Danac — ako nije odmaćio!

— Kuda? Ovo nije noć ni za jačanje ni za plovību — javio se Levi. — Hulja se ili negde sakrila ili...

— Čekaj! — utišao ga je Ozmond, stavivši mu svoju prijavu šaku na usta.

Levi ga je besno pogledao, ali je oćutao.

Andersen je izvirio iza ugla?

— Ono? — procedio je jedva čujno.

Ugledali su siluetu nekog čoveka naslonjenog na stub sa ogromnim gvozdanim krugom preko koga su najavljivani dolasci brodova uz gat.

Izgledalo je kao da spava, malo oborene glave, podignute desne noge o neki stari, polomljeni tocak.

Lari Ozmond je polako izvukao svoj nož iz korica o pojasu i stavio ga u zube.

Andersen je samo pogledao u svoje ogromne pesnice i iscerio se.

— Da li je on? — glasno je razmišljao Pit Levi, bradata bitanga kome su obe ruke bile istetovirane čudnim napisima i slikama.

— Proverićemo ko je to — predložio je Andersen. — Ali tiho... ako nas bude čuo, spremite se za večeru vrućim olovom!

— Ne brini! — rekao je Levi skidajući čizme.

Ozmond je ionako bio bos. Andersen je imao na nogama lake indijanske mokasinke i na njima je upravo izvanredno vešto održavao svoje gigantsko telo.

Daska je škripnula iza njih i postavila im dah.

Andersen je pomislio da je to Levi bio neoprezan i već je htio da ga dogradi i dobro protrese, kada je do njih dopro poznati glas.

— Kuda, momci?

Lari Ozmond je tiho opsovao.

Jasno su videli grbavog Dejva Hajlinsona na samo dvadesetak koraka. Stajao je iskrivljen, kao ptica grabljivica, sa metalnom zvezdom na košulji. Bleskala je kao uinat njima, dajući im do znanja da sada imaju posla sa šerifovim pomoćnikom, a ne sa lupežom koji

njuška okolo i prijavljuje šerifu sve ono što bi smatrah da nije otišlo dalje od njihovih usta.

Prokleti grbavac.

Lari Ozmond se sećao mnogih situacija u kojima su se njegovi pajtaši i on našli, pred rukom zakona. Čudeći se kako je Dobson mogao da namiriše njihove namere. A sve je poticalo od Hajlinsona. Delovao je glupavo i bedno, nezainteresovano buljio u svoju čašu ili mrmijao za sebe, a sve vreme je držao uši otvorene.

Čovek kraj stuba se za trenutak pokrenuo.

Andersen je bio pomiren sa činjenicom da je i ova hajka propala. Uspravio se i opsovao glasno.

Pit Levi je stisnuo šake. Njemu bi prijala Hajlinsonova guša da je malo protegli. Međutim, Dobson se još nalazio u salunu.

Samo je Lari Ozmond kipteo od gneva.

Zgrabio je nož iz zuba.

— Prljavi, mali cinkarošu! — pisnuo je i zavitlao hladno sečivo u pravcu Hajlinsona.

Andersen nije stigao da ga spreči.

Dejv Hajlinson je bio nenaoružan. Nije mu padalo na pamet da bi ga njegove slutnje, da trojica mornara spremaju neku smicalicu, mogle odvesti pravo u smrt!

Čuo je jasno kako zvuk čelika para vazduh, ali jednostavno nije umeo da odskoči u stranu.

Samo je razrogačio oči kada je osetio udar u prsa.

Istog trena sa stuba je buknuo smrtonosni narandžasti krug i zrno je pogodilo Larija Ozmonda.

Krezubi mornar je zauriao, povio se nekoliko koraka napred, a zatim pao.

Pit Levi je odmah podigao ruke uvis.

— Ne pucajte! — povikao je.

Vrata na salunu „Medveđa šapa” su se širom otvorila i Kerli Dobson je istrčao u mrak, s oružjem u ruci. Za njim je pošao Kol Bigs, a onda i ostali.

Zatekli su Levija i Andersena podignutih ruku.

Nedaleko od njih, sa nožem u grudima, ležao je zgrčen Dejv Hajlinson.

Lari Ozmond je takođe ležao, licem prema zemlji, prstiju ukopanih u nakvašene, trule daske.

— Do vraga! — otelo se Dobsonu.

Onda je podigao oči o ugledao kockara kako se približava sa druge strane.

Dejv Hajlinson je ležao sličniji nego što je ikada bio. Kao da se odjednom smanjio za čitavu glavu. Traka sa čela bila mu je spala i kosa se rasprostrela po tlu, prekrivajući mu lice.

Danac i njegov drugar stajali su kao skamenjeni. Dobsonovo lice nije obećavalo ništa dobro. Kada ih je odmerio mrkim pogledom, obotica su istovremeno pružili ruke prema Ozmondu i povikali u glas:

— On je!

Danac je dodao:

— Samo Ozmond ima takav nož...

— Pasji sinovi — procedio je Dobson sav bled. — Zašto ste ga ubili?

Nisu umeli da odgovore.

Holidej je za to vreme prišao gomili i ona se razmakla pred njim.

Na šerifovo nemo pitanje, kockar je glavom pokazao prema mornari-ma.

— Njih sam opazio odmah — rekao je mirno — i čekao da vidim

šta će učiniti. Ali se vaš pomoćnik umešao iznenada...

— Šta im je rekao?

— Nisam jasno čuo... Onda je ovaj ovde zavitlao nož. Kasno sam opalio.

Kol Bigs je prineo lampu bliže Hajlinsonovom licu. Na mornare kao da su svi odjednom zaboravili. Džordžijanac je kleknuo pored tela pomoćnika šerifa.

— Dajte malo više vazduha — rekao je.

Dobson je pokretom ruke udaljio radoznalce.

Kockar je lagano okrenuo ranjenika na leđa. Nož je bio duboko prodro u grudni koš, ali srećom više udesno. Stavio je šaku na Hajlinsonovo čelo i pod tim dodirom čovek je otvorio oči.

— Živ je... — rekao je Dok.

— Brzo po doktora Luisa! — proderao se šerif i jedan od radoznalaca je otrčao u mrak.

Dobson je zaustio nešto da upita, ali Holidej je tog trenutka trgao „kolt”. Hitac je planuo u pravcu Andersena i Levija i na vreme im onemogućio da neopaženo pobegnu.

— Vas dvojica — uperio je šerif prst u njih — još imate šanse da izbegnete konopac. U protivnom, pomolite se bogu, ako se uopšte molite.

— To se nas ne tiče — dobacio je Levi.

— Ja vam obećavam da hoće.

U tom se čovek koji je išao po lekara vratio zadihani.

— Šta je? — prasnuo je Dobson, videći da je sam.

— Nema ga kod kuće — odgovorio je ovaj.

Po drugi put te večeri Dobson je krupno opsovao.

— Onda ćemo mi preuzeti vašeg pomoćnika — prenuo ga je kockar.

— Mi? Hoćete da kažete...

— Prenesite ga polako do saluna — predložio je Holidej, a onda se obratio Kolu Bogsu: — Vi namestite dva stola i pokrijte ih čistim čaršavima...

— Znam da vas zovu Dok — procedio je Dobson — ali ne verujem da ste i doktor.

— I ja se to pitam — odgovorio je ovaj neodređeno.

Šerif se obratio Andersonu i Leviju.

— Vi znate put, momci? — upitao ih je glasom koji nije trpeo drugi odgovor osim potvrdnog. Mornari su bez opiranja krenuli u pravcu šerifove kancelarije. Lari Ozmond ostao je da leži, stenjući. Bio je pogođen u kuk, pa nije bilo bojazni da će pobeći.

Ozmond je psovao i krvario. Međutim, niko za njega nije brinuo. Svi su nagrnuli u salun da vide hoće li kockar umeti da zaleći Dejvida Hajlinsona. Čak su i opklade počele da padaju.

... Kada je, kasnije, Dejv Hajlinson otvorio oči, već je bio čvrsto uvezan zavojima, a u nozdrvama je osećao jak miris joda. Ugledao je Holideja kako u svoju torbu stavlja razne bočice i instrumente. Njegova blistavobela košulja bila je na pojedinim mestima isprskana krvlju. Grbavac je znao da se vratio iz carstva mrtvih i da je opasnost prošla.

Zatim je ugledao Dobsonovo lice i razvukao je usta u osmeh.

Kockar je u međuvremenu obukao svoj kaput. Pomislio je kako bi mu prijala čašica brendija, ali Kol Bigs je bio daleko od šanka, skunliajući novac od dobijene opklade.

Dejv Hajlinson je bio van opasnosti po život. Spretne ruke bivšeg zubara iz Bostona uradile su

posao ako ne bolje od doktora Luisa onda bar isto tako dobro kao i on.

— Halo, Hajli — pozdravio ga je šerif — dobrodošao iz mrtvih!

Grbavac je pokušao nešto da kaže, ali mu je šerif pripremio prstom. Osvrnuo se oko sebe, ali kockar se više nije nalazio kraj njega. Dobson je pogledao preko glava ljudi u pravcu šanka, ali tamo nije bilo nikoga.

— Gde je? — ljutito je zapitao najbliže oko sebe.

— Ko, šerife? Kockar?

— Da, on. Sad je bio tu. Kuda je otišao?

— Bio je tu kraj ulaza — začulo se nekoliko glasova.

Čuvar zakona u Džeferson Sitiju probio se do vrata saluna, ali sve što je zatekao napolju bila je noć, mesec nad Misurijem i muk.

Nekoliko časaka ostao je nepomičan.

Kockar je iščezao kao dim. Dejv Hajlinson dugovao mu je možda život, a šerif Dobson nekoliko toplijih reči osim nemog nagovaranja da krene iz grada što pre.

Džordžijanac se preselio u neki drugi lokal da se kocka.

Nije imalo smisla tražiti ga. Verovatno je izbegavao velike reči i ruke pružene u stisak.

To je šerifu i odgovaralo. Mogao je mirnije da spava. Mogao je, na kraju krajeva, da izbegne da bude učtiv prema nekome ko je bio u savezu sa đavolom, a obično na ivici zakona.

*

Pet milja od Pauder Hila, na putu prema Klintonu, kojim kočija iz Mareda prolazi tri puta nedeljno, izbila su tri jahača do grla prekri-vena prašinom.

Bilo je rano jutro, pre izlaska sunca. Mesec, kao zgnječeni, izlupani novčić priklanjao se brdima pred svoj konačni odlazak.

Pauder Hil nije ni slutio šta mu se sprema.

Bilo je to malo naselje, niklo oko postaje za izmenu konja velike kompanije „Farel ekspres”. Vlasnik je bio neki Džon B. Farel, iz Poper Blafa, koji je držao nekoliko linija preko Ozark visoravni, vezujući mala naselja između Mareda, Klintona i Beton Velija na jugu.

Nekada, ljudi su hrlili u Pauder Hil, čuvši da će tuda proći nastavak čuvene železničke trake „Santa Fe Trail”. Međutim, ona je zastavljena kod Independensea, na samoj obali Misurija i Pauder Hil se prepolovio.

Sada je imao nekoliko trgovačkih radnji, berbernicu, krčmu, lokalnu banku, šerifa i crkvu.

Sudbina je htela da se crkva i krčma nađu jedna preko puta druge. Delila ih je samo ulica. Naravno, tragovi oko saluna bili su mnogobrojniji i uočljiviji, ali su zato crkvena zvona bila bučnija od zaglušene galame pijanih besposličara i nevernika...

Crkva nije imala mnogo da ponudi ljudima: samo molitvu i raj na nebu.

Međutim, većina se opredeljivala za raj na zemlji koji je nudio vlasnik krčme „Burence”.

Tog jutra, tri nepoznata jahača bila su nadomak Pauder Hila.

Sve što im je trebalo nosili su o sedlu: čebad, laso, pušku, čuturicu, bisage... Prašina po njima odavala je prevaljeni put. Bio je dug, naporan, ali se to po njima nije poznavalo.

Sve vreme puta jedan od njih je jahao za čitavu dužinu konja ispred ostale dvojice.

Deš Kolins!

Široko, opušteni obrazi, oči skupljene u dva proreza, krajevi usana obešeni nadole, brada izrasla kao kaktusove bodlje, kosa prijava, masna, mesecima nepodsecana....

Nosio je crni šešir sa šarenom kožnom trakom, na ramenima dugi kaput širokih revera, ispod njega drečavočrvenu košulju i vratnu maramu sa čvorom na potiljku. Bilo je to čudno telo, gornji deo snažnih prsa i širokih ramena nasaden na uzane kukove i kratke, krive noge u prašnjavim „kleridž” čizmama visokih potpetica.

Deš Kolins!

Oni koji ga nisu poznavali svrstali bi ga u obične kauboje ili sitne prevarante i desperadose.

Oni upućeniji našli bi hiljadu razloga da budu što dalje od njega.

U Pauder Hilu nije izazvao ničiju pažnju. Ni on ni njegovi pratilci, Bob Kruč i Herman Heket.

Obojica su bili mračni i ćutljivi sagovornici. Kruč je među njima bio najviši, pa je za glavu nadvisio i Kolinsa i Heketa. Na sebi je imao jednostavnu prugastu košulju i platnene, isprane pantalone plave boje sa četiri velika džepa na bokovima.

Na licu su mu najrečitije gospodarile oči, buljave, zelenkastomodre, podvučene tamnim podočnjacima.

Heket je za razliku od obojice išao golglav. Uostalom, šešir mu nije bio mnogo potreban, pošto su mu glavu prekrivale kovrdže kesenjaste boje. Dobročudno lice ispod te kose odgovaralo je celoj njegovoj dežmekastoj figuri. Salo ispod

košulje prelazilo je preko opasača, a Heketu to nije mnogo smetalo.

Obrazi su mu se razvlačili u večiti osmeh, ali Herman Heket nije bio duhovit momak. On je šalu shvatao na svoj način i obično bi je začinjavao tačnim pogotkom ili dobrim udarcem u bradu.

Pred Paured Hilom zateklo ih je sunce.

Njihove senke izdužile su se prema naselju kao kandže grabljivice. Bile su oblak koji se nadnosio nad Pauder Hil u rano jutro tog dana.

Deš Kolins je naslonio šaku na svoje oružje.

Zatim se prekrstio.

Uvek kad je to činio, znao je da mu se iza leđa cerekaju Kruč i Heket. Ostavio je da jednog dana, kasnije, zatekne taj osmeh na njihovom licu i da im ga zauvek zbriše. Sada su mu još bili potrebni.

A krstio se uvek pred nečiju smrt...

Na sebe nije mislio. Smatrao je da nema tog čoveka ni tog oružja koje će planuti pre njegove ruke.

Brzina je bila Kolinsova garancija za dug život.

Bio je to jedan od onih retkih revolveraša koje je istorija Zapada ostavila za kraj, da se nose sa svojim sudbinom do poslednjeg daha.

Kolinsov „bizli“ kolt desetine puta je izletao iz podmazanih korica i bljuvao vatru u pravcu izazvanih.

Gradovi kroz koje je prolazio od Indijane preko Ilionisa, Ajove i severnog dela države Misuri, upoznali su Kolinsa kao samog satanu.

A on je tragao za mestima gde bi zatekao nekog ko mu je dorastao. Morao je da proveri sebe, svoju brzinu, svoje oko.

Morao je da se potvrdi.

Da je hteo nešto više, on bi skrenuo u Sent Luis ili Vičitu. Među-

tim, njegova sujeta nije bila sposobna da pretrpi veća iskušenja.

Herman Heket je počeo svoj krug kovrdžave kose i nezadovoljno pogledao sive, isprane krovove Pauder Hila pred kojim su zaustavili konje.

— Pustinja — promrmljao je umesto njega Bob Kruč.

— Aha! — potvrdio je i debeljko češkajući se po stomaku. — Misliš li da ovde ima ono što tražiš, Deš?

— Videćemo — promrmljao je ovaj, zakrvavljenih očiju od nespavanja. — Možda je ovde baš ta jazbina u koju se zavukao Alen Bišop?

— Tog Bišopa... tražiš već pola godine — promumlao je Heket. — Ako je to revolveraška marka zašto bi se uvukao u ovo prljavo gnezdo i tu živio?

— Možda je omekšao — zurio je Kolins u krovove — ili se zaljubio. Nikad se ne zna...

— A ako je okačio „koltove“?

— Skinuće ih kad ja budem na išao — iscerio se Kolins.

Bob Kruč je zavio cigaretu, ovlažio ivice jezikom, a onda je pažljivo stavio u usta.

— I ubićeš ga? — upitao je malo zatim.

— Nego?! — uzvratio je lupez samouvereno.

— A ako je brži?

Kolins se polako okrenuo, a onda priterao svog vranca uz bok Kručovog konja.

— Nema bržih od mene — lagano mu je dobacio u lice i sevnuo očima.

Kruč je odmah zaklimao glavom, zastrašen ubilačkim pogledom svoga vođe.

— Ne ljuti se, Deš — brzo je rekao — samo sam se našalio...

— Jednom ćeš zbog šale nahraniti lešinare — opomenuo ga je Kolins.

Heket se u pozadini smejuljio.

Nastavili su put prema Pauder Hilu. Sunce im je udaralo u leđa.

*

Džejms Prat, čuvar zakona u Pauder Hilu, našao se u svojoj kancelariji rano ujutru. Imao je paklenu noć u jurnjavi za nekim kradljivcima konja sa ranča „Star“, ali se vratio neobavljena posla.

Sada je bio zlovoljan i narogusen. Bučno je otvorio fioku svoga stola i izvukao debeli svežanj starih novina i poternica. Nije znao kako da prekрати vreme do sastanka sa Alom Birstatom, vlasnikom krčme „Burence“.

Birstat je bio jedini pravi čovek u Pauder Hilu, koji je umeo pametno da kaže i da pravovremeno deluje. Istina, klonio se velikih gužvi, ali kad bi rešio da nešto kaže, onda je to bivalo rečeno s odlučnošću koja se ne očekuje od jednog vlasnika saluna, bez obzira kakvu prošlost imao i odakle dolazio.

Birstat je u Pauder došao pre nešto više od godinu dana. Imao je nešto uštedevine, otkupio od Prestona staru magazdu za alat, preuređio je u salun i nazvao „Burence“.

Birstat je malo govorio o sebi, a šerif ga je malo i zapitkiavao. Čekao je da vidi kako će se došljak ponašati i zaključio je da je dobro uradio što mu je dozvolio da tu ostane i otvori lokal. Istini za volju, lice Ala Birstata je Prata podsećalo na nekoga, no, on je o tome ubrzo prestao da razmišlja.

Novopečeni krčmar nije nosio oružje i goste je služio u običnom

odelu, bez kecelje i obavezne krpe kojom se briše bar. Jedan pomoćnik krakati Sam Spotser, pomagao mu je u točenju i raznošenju narudžbine po sali.

Da je krčmareva prošlost bila zagonetka za sve, dokazao je i sam Birstat jednom prilikom.

Neki pijani revolveraš je maltretirao goste u salunu, pa se nije zadovoljio time, već je svoj jezik „okrenuo“ protiv krčmara. Dok je Birstat stajao ledima okrenut prema njemu, on je cereći se trgao svoj revolver i doviknuo mu: „Po-teži!“

Bilo je to dosta jasno izgovoreno i krčmar je odskočio u stranu, sjurivši svoju ruku prema boku. Tamo, međutim, nije imao oružje. Toga je bio svestan tek kada se pijanac zakikotao, a desetak pari očiju ga sa čuđenjem pogledalo.

Birstat je ustao, otresao prašinu, približio se pijanom momku i izbacio ga iz krčme udarcem noge u stražnjicu.

Posle toga se još više povukao u sebe i nije želeo da pominje taj incident, iako su oko njega šaputali. Šerif Prat je bio obavešten o tome, no i on je našao da je najbolje da ćuti i da pusti čoveka da radi svoj posao. Birstat se nijednom nije ogrešio o zakon, a to je bilo najglavnije.

Tog jutra, Džejms Prat je želeo da sa Birstatom porazgovara o kradljivcima. Hteo je da ga zamoli da pođe s njim i malo pronjuška po tragovima koji su se na volšeban način gubili na reci.

Crkveno zvono je ranije nego ikad oglašavalo ustajanje. Prat je pogađao otkuda tolika revnost mesnog sveštenika: sinoć je u „Burencetu“ bilo veselo do kasno u noć, jer je gostovala jedna trupa sa nekoliko golišavih, lakih žena.

— Jednom će mu neko odseći to uže — promrmljao je Prati kroz smešak, vrteći glavom.

Bio je to mirsav, ali žilav i još očuvan zvezdosac, između pete i šeste decenije života. Licem su mu se pružale i ukrštale sitne bore, na suncu preplanula koža bila mu je zategnuta preko jagodica i poučavala se pod prozoru, gustu kosu. Kao noć tamne oči i povijen nos iznad stisnutih, tankih usana oličavali su bar nekadašnju čistu odlučnost i neustrašivost kojom je Džejms Prati raspolagao. Danas su to bili samo ostaci, ali on je vešto prikrivao sve trenutke slabosti kad bi se pojavili u srcu i naterali ga da se pokoleba i zamisli.

Spolja se čulo kloparanje točkova.

Džejms Prati je pogledao kroz prljavo prozorsko staklo i ugledao starinske karuce načičkane stvarima i pospanim curama koje su sinoć zabavljale goste. Sad su rano kretale na put, u drugo mesto, na novu predstavu.

Kosi zraci sunca zalutali su i na zid njegove sumorne prostorije.

Prašina koja se slegala po stvarima podsetila je šerifa da je krajnje vreme da nađe sebi pomoćnika, makar za takve i slične stvari.

Onda je čuo snažno kucanje na vratima i trgao se.

— Zar gori pod nogama? — procedio je kada se kucanje ponovilo.

Međutim, vrata su se već otvarala i na njima se ocrtao silueta neobičnog došljaka.

Imao je džinovska ramena i prsa, a uzana bedra i kratke, krive noge u čizmama. Lice mu je bilo obraslo u kratku, ostru bradicu, dok su mu oči žmirkale i procenjivale Prata podrugljivim, uvredljivim pogledom.

Dugi kaput dosezao mu je do kolena, raskopčan sve do iza drške

„bizli“ revolvera sa drškom od belog sedefa.

Iza posetioca, šerif je ugledao još dva stranca, kraj svojih konja.

Nešto ga je opomenuo da su nevolje na pomolu...

— Šerif? — oslovio ga je Deš Kolins osornim tonom, pregledajući prostoriju brzim pogledom. Verovatno je proveravao da li je predstavnik zakona sam.

— Ja sam — odazvao se Prati, ustajući. — Šta mogu da učinim za...

Tu je naglo prekinuo.

Strančev „kolt“ je bio uperen u njega, a da je jedva primetio taj pokret.

Zadovoljan šerifovom zbunjenošću, Kolins se iscerio.

— Šta ovo znači? — namrštio se Prati.

— Otkopčaj gvožđuriju, dedice — odgovorio mu je Kolins, mahnuvši oružjem — i pusti je da padne na pod!

— Ali...

— Gluv si? — uozbiljio se Kolins i koraknuo napred.

Kako šerif nije pokazivao očekivani strah, on je zamahnuo i raspalio ga vrhom revolvera po glavi.

Prati se zaneo.

Istovremeno, Bob Kruč i Herman Heket su se ušunjali unutra i zatvorili vrata za sobom.

Ošamućeni Džejms Prati je iznenada pomislio kako je sam, bez nade da će možda ikada izaći živ na ulicu.

Oba stranca su ga šćepala za ruke i uspravila.

Deš Kolins je ispružio ruku i otrgnuo mu zvezdu zajedno sa kožom košulje.

— Više nisi šerif, dedice — rekao mu je i bacio značku na pod. Zatim je sa zadovoljstvom počeo

da je gnječi visokom petom svoje čizme.

Krv se slivala niz Pratove mršave obraze.

— Ko ste vi? — ipak je uspeo da izusti.

— Videćeš — nasmejao se Heket, namignuvši Kruću. — Ako si čuo za Deša Kolinsa, imaš sada čast da ga lično gledaš.

— Ti si taj? — upitao je šerif Heketa, namerno zaobišavši Kolinsa.

Debeljko je razrogačio oči, zatim se iskezio, a onda, videvši besan Kolinov pogled, umukao.

Očigledno, šerif ili nije nikada video Kolinsa, ili je namerno oslovio drugog tim imenom.

— Nisi čuo za mene? — prišao mu je Kolins, njišući se na krivim nogama.

— Jesam — odgovorio je Prat.

— To je već bolje — procedio je on, podigavši obrve. — Šta si čuo o meni?

— Zna se šta se priča o ljudima tvoga kova — hrabro mu je uzvratio Prat.

Kolins se trgao, ali samo kratko. Onda se glasno nasmejao široko razjapivši usta. Ne prekidajući da se smeje, ponovo je udario čuvara zakona vrhom revolverске cevi. Krv je linula iz posekotine na čelu, i Prat je pao na kolena.

Kolins je sačekao da njegovi saučesnici usprave šerifa. Kada je šerif digao glavu, Kolins je neslućenom brzinom izvukao revolver iz futrole i uperio ga u šerifa.

Prat je pretrnuo, ali je uspeo da to prikrije.

Kolins je lagano vratio oružje natrag. Onda mu je okrenuo leđa, da bi trenutak kasnije ponovo, zadržavajućom brzinom, izvukao oružje i okrenuo se gotov da puca.

Ponovio je nekoliko puta munjevito potezanje u nekoliko varijanti. Zatim je smestio „bizli“ u futrolu i upro prstom u šerifa.

— Ovako ja radim — rekao je. — Da li si video nekog ko to može brže da izvede?

Prat ga je gledao turobnog izraza. Šta je ovaj lupez hteo?

— Jesi li? — ponovio je Kolins pitanje, željan pravog odgovora.

— Nisam — rekao je Prat.

— Šteta — razočarano će ovaj. — Da ima, možda bi mogao da izvučeš živu glavu...

— Ubićete me? — nasmejao se Prat histerično. — Ubiti čuvara zakona nije jednostavno.

— Meni jeste — prekinuo ga je Kolins. — Obesićemo te u sopstvenom zatvoru i sve će ličiti na samoubistvo. A onda ću pozajmiti tvoju rezervnu zvezdu i isprazniti ovu jazbinu u roku od pola časa.

Heket se nasmejao. Umor kao da je iščilio, pa je misao o jednoj takvoj zabavi zagolicala i Krućov mozak.

— Postoji li ovde neki Bišop? — zapitao je Kolins Prata. — Alen Bišop?

Šerif je umorno odmahnuo glavom.

— Šteta — progundao je razbojnik. — To bi te spaslo... To ili neko ko ume da poteže skoro kao ja. Da se ogledamo samo. Onda bih otišao i sve bi bilo kao pre...

Džejms Prat je zakolutao očima.

— Ovde žive mirni ljudi — rekao je.

Kolins je klimnuo glavom.

— Obesite ga — dobacio je svojim ljudima.

Zgrabili su Prata rukama kao kleštima. On je shvatio da sve ovo nije nikakva neslana šala već ružna stvarnost.

— Čekajte! — zauriao je. — Znam nekog... — prigušenim glasom je zavapio šerif, dok su ga vukli prema ćeliji.

Kolins je digao ruku.

— Nadam se da nisi slagao — opomenuo ga je. — Ako ošetim da lažeš — nastavio je Kolins — prvo ćemo ti iščupati jednu, a potom drugu ruku.

Prat je dahtao, raskrvavljenog lica i sjajnih beonjača. Izgledalo je da ga duša napušta i da će svakog časa klonuti na ploču stola bez trunke snage, bez kapi krvi u licu.

— Reci — podstakao ga je Kolins.

— Al Birstat... — izletelo je iz Pratovih usta.

Kolins je okrznuo svoje ljude kratkim pogledom. Činilo se da šerif ne laže.

— Ko je to?

— Vlasnik krème „Burence“... — dahtao je Prat pod stiskom ruku Kolinsovih pomoćnika. — Ne nosi oružje, ali...

— Ne nosi? — prenuo se Kolins. — Kakav je to čovek koji ne nosi „kolt“? Ima tu nešto...

Heket je zavrnuo šerifovu ruku i ovaj je jeknuo.

— On je miran čovek, ali neki su ga videli da reaguje brzo... kao pravi revolveraš... Možda je nekada bio...

Kolinsovo lice se razvedrilo.

— Kako reče da se zove? — upitao je.

— Al Birstat...

Kolins se počeošao po bradi.

— Glupo ime — rekao je. — Ali, da znaš da ti verujem, dedice? Samo, ako ništa ne bude od toga, vrtićemo se i obesićemo te!

Kruč i Heket su poneli šerifa prema rešetkama. Uz put su dohvatili

ključeve, a Kolins je u stolu pronašao lisice.

Džejms Prat je, tako, bio spetljan lisicama u ćeliji u kojoj su odseдали lopovi, pijanci i na smrt osuđeni.

Zapušili su mu usta povelikim komadom kipe, vezali noge i bacili ga u ugao. Onda su ga zaključali i napustili kancelariju bez reči.

Čuvar zakona ostao je da leži čela oslonjenog u hladni zid. Ako ljudi u Pauder Hilu saznaju da ih je on nahuškao na Birstata, teško će mu oprostiti. Ako Birstat ne bude taj koji bi mogao Kolinsu da odgovara, onda će ludak da se vrati i ispuni obećanje!

Ništa nije moglo da promeni tok događaja u Pauder Hilu. Džejms Prat je mogao jedino da čeka.

II

Lupanje na prozorsko okno trglo je Ala Birstata iz najslađeg sna.

Pogledao je na svoj džepni sat ostavljen na noćnom stočiću. Bilo je prilično rano za posetu. Do nje, umotan u pokrivač, ravnomerno je disala lepa, mlada žena duge plave kose.

Birstat se tiho iskrao iz postelje i razmakao zavesu na prozoru. Napolju je ugledao lice svog salunskog pomoćnika, Sama Spotsera. To lice otkrivalo je strah i smušenost.

Vlasnik saluna „Burence“ je teška srca ostavio Mod Erikson, s kojom se sastajao odnedavno. Bila je to udovica, vlasnica male krojačke radionice na kraju ulice. Za tu vezu su znala samo dva čoveka u Pauder Hilu: šerif i Spotser. Činjenica da se Sam usudio da dođe pravo pod njen prozor i da zakuca, značila je da se napolju dešavaju ozbiljne stvari.

Birstat je dograbio pantalone i počeo žurno da ih navlači. Obukao se na brzinu i na prstima išunjao iz sobe.

Na vratima je morao da se sagne da ne bi udario o dovratnik.

Bio je to visok, mišićav četrdesetogodišnjak, svetloplave kose zalizane sa strane i nešto duže po vratu. Izduženo lice krasile su plave oči i lepo oblikovana usta, dok je spljošten nos kvario opšti utisak, kao da je oštećen u nekoj velikoj tuči.

— U čemu je nevolja, Same? — upitao je tiho svog pomoćnika.

Sam Spotser je zamlatarao rukama pre nego što je uspeo da odgovori.

— Gazda, u našem salunu... Rekli su da dodete ili će zapaliti grad, ubiti šerifa... Rekli su da požurite...

Birstat se namrštitio. Koliko je njemu bilo poznato, krakati Sam nikad nije okusio viski. Međutim, sada je brbljao tako kao da je pun pića do grla.

— Polako, Same — umirivao ga je krčmar i poveo ga dalje od prozora. — Pričaj mi redom. Ko su to oni?

— Banditi!

Birstat se trgao.

— Banditi? Jutros rano? Šta je s tobom, Same?

Ali momkovo lice je odavalo istinsko uzbuđenje.

— Došla su trojica, gazda — najzad je Spotser smogao snage da poveže misli — sve sami lupeži, na prvi pogled. Tražili su vas. Kad sam rekao da niste tu, onaj glavni među njima je prevnuo celu policu sa pićem i naredio mi da vas nađem u roku od petnaest minuta...

Birstat je nemo slušao.

— Pa?

— Zatim je rekao da će spraviti ceo grad sa zemljom ako ne dođete da se ogledate s njim. Hoće da vidi da li ste brži od njega...

— Da li sam brži? Ja? Pročedio je Birstat i pronicljivo pogledao momka. — Znaš li ko je taj čovek?

— Čuo sam kad je rekao da se zove Kolins.

— Kolins?! — Birstat je osetio da mu ledeni žmarci gamižu uz kičmu.

— Da, Deš Kolins.

Birstat se u mislima vratio godinu dana unazad i shvatio zašto ga Deš Kolins traži. Ali kako je uspeo da se domogne slobode i kako je uspeo da ga nađe? Bilo je, međutim, izvesno da od razbojnika kakav je Deš Kolins nije mogao da očekuje milost.

— Zapretio je da će, ako ne dođete, ubiti šerifa i sve goste koji su se jutros našli u „Burencetu"... Lemoka, Ejversa... Mertera — prekinuo ga je u mislima Spotser.

— Ne shvatam — mrmljao je Birstat stežući grčevito šake. Digao je glavu kao da izlaz traži u bleštavo purpurnom jutarnjem nebu.

— Doći ćete? — zapitao je Sam.

— Ne! — izustio je resko krčmar. — Vрати se i reci da me nisi našao.

— Ali... pobiće one ljude! Ubiće i mene! — zacvilio je Spotser.

Birstat se borio sam sa sobom. Ako se sretne sa Kolinsom čekala ga je sigurna smrt. S druge strane, nije mogao dopustiti smrt nevinih ljudi.

— Stani! — doviknuo je Semu koji se već bio okrenuo da pođe. — Reci mu da ću doći!

Mladić je nekoliko puta klimnuo glavom i potrčao prema ulici. Vlasnik saluna „Burence" ostao je nepomičan.

Još jednom je pogledao na prozor iza koga se nalazila žena u snu, a onda krupnim koracima krenuo prema kapiji.

Otići ili ostati?

Bilo bi najbezbednije da osedla svog konja i odjaše nekuda. To bi mu možda spaslo život, ali mu ne bi donelo mir. Mislio je da će Pauder Hil postati kraj njegovog dugog puta neizvesnosti.

Ali Kolins je namirisao njegov trag!

Al Birstat ranije, možda, ne bi mnogo razmišljao o jednom ovakvom susretu. Sada je, međutim, imao razloga da se koleba: imao je posao, dobar posao, primljen je bez suvišnih reči i podozrenja, našao je ženu svog života, kako sve to napustiti?

Krčmar je uzdahnuo, stegao šake u pesnice i ispravio leđa. Dosta je bilo uzmicanja.

Sunce se već izlivalo na spečenu zemlju koja se nazivala glavnom ulicom Pauder Hila.

*

Bob Kruč se zabavljao na sebi svojstven način. Dok su Kolins i Heket unutra ispijali piće i odbrojavali minute, on je šetkao ispred ulaza sa puškom u ruci i s vremena na vreme ispaljivao hitac na svaku senku koja bi se promolila na nekim vratima.

Trgovac, Rob Kovalek je iznenađeno šmugnuo natrag kada mu je zrno zasulo prašinom čizme pred samim vratima. Nije shvatio o čemu se radi: da li se to neka šaljivčina igra s njim, ili neka pljanica ispaljuje metke bez određenog cilja. Promolio je ponovo glavu, a tog časa je novi hitac prizujao porred samog uha, uleteo u izlog i razneo

ga u paramparčad. Kovaleku nije preostalo ništa drugo nego da se povuče, psujući.

Berberin Ramon Alvarez otvorio je svoja dvokrilna vrata da uhvati malo sunca pre nego što spusti zavese, a metak mu je okrznuo rukav košulje!

Zapanjen, čovek je kao oduzet buljio u pravcu odakle se dimila puška. A tamo je neki dugonja ponovo podigao oružje prema njemu! Alvarez je skočio kao oparen i zalupio vrata.

I on je mislio da se to neka budala razmeće po gradu. Ali, samo kad se šerif bude pojavio, presesće mu svaki metak koji je ispalio!

Bob Kruč se cerekao i čekao novu žrtvu.

Unutra, Kolins je zavaljen u stolici i s čizmama na stolu gledao u zidni sat.

— Čujem korake — prenuo se Heket i odložio svoj nož kojim je seckao prljave, debele nokte.

Deš Kolins se nije ni pomerio.

Na ulazu, Bob Kruč je dobacio preko ramena:

— Onaj momak se vraća!

— Sam? — upitao je Kolins.

— Sam.

Razbojnikovo lice zamračilo je nezadovoljstvo. Nadao se da neće morati čekati čitavih petnaest minuta.

Sam Spotser je zadihao dotrčao do istrulele, suncem isušene verande ispred saluna i uhvatio se za stub da predahne.

— Ulazi! — doviknuo mu je Kruč i zamahnio nogom.

Mladić je dobio udarac i glavačke uleteo u prostoriju. Zaustavio se skoro pred samim Kolinsom. Ispitujući pogled sitnih razbojnikovih očiju naterao ga je da se pridigne.

— Doći će... — izustio je.

Kolins je podigao obrve u znak neverice.

— Zaista? Baš je to rekao?

Spotser je klimnuo glavom.

— Znači da je dobar čovek — iscerio se bandit. — Neće da dozvoli da umesto njega stradaju drugi! Ah! Kad bi znao koliko moja reč вреди... ni prebijene pare!

Sam Spotser je zurio u Kolinsa kao u sablast.

— Je li opasao revolver? — upitao ga je malo zatim.

— On... Nije! Nema revolver — odazvao se Spotser, strahujući da ne kaže nešto nesmotreno.

— Nikad ga nije ni nosio, ha?

— Ne...

— Šteta... Bila bi zaista šteta da zbog njega crkne šerif i ovi ljudi ovde!

Spotser je progutao pljuvačku.

Kolins je pogledao na sat.

Četiri minuta!

Ako ga njegov instinkt ne vara, krčmar će se pojaviti na vreme. Trebalo bi da upiše novi zarez na svom „bizliju“, na kome više nije bilo mesta! Moraće odsada da računa dvostruko, na svaki zarez dva sporija revolveraša...

Još jedan minut je prošao.

Sam Spotser je stalno gledao na sat. Hoće li Birstat zaista doći ili je pobegao? Na ovo drugo nije smeo da pomisli.

Na verandi ispred saluna, Bob Kruč je držao pušku prebačenu preko ramena, prstom na okidaču.

— Hej, Deš! — doviknuo mu je iznenada — dolazi neki jahač!

— Zaista? — odazvao se ovaj zadovoljno. — Izgleda da je krčmar rešio da umre pre isteka vremena...

— Ne liči mi baš na nekog sudoperu — primetio je Kruč. — Da ga skinem?

— Budalo! — zarežao je Kolins. — On je moj!

Kruč je slegnuo ramenima.

Kolins je prostrelio Spotsera pogledom i mahnulo glavom.

— Vidi je li to tvoj gazda — naredio mu je.

Pomoćnik vlasnika saluna „Burrence“ prišao je prozoru i pogledao niz ulicu. Kolins je pratio izraz njegovog lica i zaključio da nešto nije u redu. Spotser je izgledao razočaran.

— Je li on?

— Nije... — jeknuo je mladić: — To je neki stranac.

Kruč se opet okrenuo prema Kolinsu. — Da mu potprašim pete?

— Možda je neka zverka? — počeo se bandit po bradi. — Možda je neki revolveraš? Tako bih imao dve probe u jednom danu, ha? Liči li na tako nešto?

— Liči — priznao je Kruč.

To je nateralo Kolinsa da ustane sa stolice i pride vratima.

Dotle razvedreno lice odjednom je stegao čudan grč. Jahač koji je dolazio učinio ga je odjednom nervoznim. Nije znao zašto.

Ljudi Pauder Hila zbijeni iza prozora svojih kuća takođe su gledali stranca.

Nikada takav čovek nije ujahao u njihov prašnjavi grad. I po odevanju i po držanju odskakao je od svih putnika koji su svraćali u Pauder tokom poslednjih godina. Nosio je elegantno tamno odelo i blistavu, kao sneg belu košulju. Jahač je divnog snažnog ždrepcu, a za pojasom je imao „kolt“ s ukrašenom drškom.

Bio je to čuveni strelac i kockar Dok Holidej!

— I ovaj je moj — procedio je Kolins usiljeno.

Bob Kruč nije bio istog mišljenja. Nešto na ovom strancu zračilo je opasnošću i on je iznenada osetio nesigurnost. Moglo se desiti da Kolinsu presedne želja za odmeravanjem.

Da li je danas bio taj dan?

Sam Spotser je kao hipnotisan buljio u čoveka na konju. Za trenutak je bio zaboravio na nevolju u kojoj su se svi nalazili i pratio je lagani hod veličanstvenog konja.

Nebesa, mislio je, odakle se ovakav jahač stvorio u Pauder Hilu?

Ispod oboda svog šešira, kockar je osmotrio pustu ulicu i naslutio atmosferu. Ali, on nije bio tip koji bi pred takvim osećajem mogao da obode konja i produži put.

Ugledao je senke dva čoveka pod tremom jedine krčme u gradu. Jedan je držao pušku a obojica su zurila u njegovom pravcu.

Uputio se pravo prema njima.

Bilo je to neočekivano za Boba Kruča. Stranac je mirno sjahao pred salunom, privezao konja za stub, koji se nalazio u senci, i stupio nogom na stepenik verande.

Bob Kruč je telom zatvorio ulaz u salun, s puškom čiji se kundak nalazio na boku. Međutim, čovek u crnom koraćao je prema njemu kao da ne postoji. Ovežani revolveraš prvi put se našao u situaciji da uzmakne.

Ledenoplave oči Doka Holideja zamrzle su mu prste i Bob Kruč se sklonio u stranu.

Kockar se uputio prema šanku za kojim je stajao Sam Spotser. Izgledao je da ne vidi ljubopitljive Heketove oči i zmijski, ispitivački pogled Deša Kolinsa.

Stao je za šank, ali prema ogledalu, i u njemu je mogao da vidi najveći deo sale. Video je i Kolinsa i Heketa, i četiri preplašena gosta u najtamnijem delu krčme.

Imao je raskopčan kaput koji je otkrivao dršku skupocenog košta marke „linkoln“.

Trebalo je to da bude prava poslastica za Deša Kolinsa!

— Ti služiš, dečko? — oslovio je Džordžijanac zbunjenog Spotsera. Zvuk tih reči prodro je u sve uglove krčme, iako nije imao naglašen ton. Ili se to činilo zbog stravične tišine u kojoj su se odjednom svi našli, čim je u crno odeven stranac zakoračio u salun.

— Ja... — potvrdio je Spotser. Glas mu je drihtao, a oči izbegavale direktan susret s kockarevim zenicama.

— Imaš li brendi?

Spotser je pomislio u sebi da je najbolje da ga slaže i da se stranac udalji.

— Ja... imam — ipak je rekao.

Zatim je pogledao na veliki zidni sat. Isto to je učinio i Kolins. A poglede obojice uhvatio je Holidej, preletevši pogledom po glatkoj površini ogledala.

Isticao je poslednji minut.

Pod kockarevim čizmama škripali su komadići stakla. On je to primio bez većeg interesovanja.

— Natoči mi — podsetio je Holidej momka.

Mladić je pogledao Kolinsa.

Razbojnik se cerio, dajući mu ujedno znak da posluša novog gosta.

— Ne oklevaj mali — dobacio mu je hrapavim glasom. — Tako fina nalickana gospoda ne dolaze svaki dan u grad.

Ako je mislio da će ga Holidej udostojiti pogledom, prevario se.

To je bila uvreda za okorelog ubicu.

Stolica pod njim je zaškripala dok se dizao. Herman Heket je zlobno uživao u Kolinsovom besu, a

ništa drukčije nije se osećao ni Bob Kruč na vratima.

Kolins je običavao da svoje žrtve dotakne po ramenu i okrene prema sebi, ako su pokazivali želju da se jogune. Kockar je bio posebna vrsta koju nije podnosio: lepo odelo, otmeni maniri, negovane ruke i čistoća koja mu je smetala više nego bilo šta drugo!

Kao da je prozreo njegovu nameru, Holidej se naglo okrenuo i Kolinsova ruka je ostala da visi u vazduhu.

— Je li taj „kolt“ pravi ili je igračka? — dirnuo ga je, prateći izraz kockarevog lica.

Ali to lice bilo je kao od kame-
na isklesano.

Kolins nije znao čime bi mogao da zdere tu masku hladnoće i prezira. Spustio je pogled prema tek nasutoj čaši sa brendijem.

Pružio je ruku i uzevši čašu pri-
neo je nosu. Omirisao je piće i uz grimasu uživanja ispio čašu do po-
lovine. Zatim je spustio čašu na
šank i izazivački pogledao Doka.

Holidej ga je gledao neprome-
njenog izraza lica. — To je bilo
moje piće — rekao je ledeno mir-
nim glasom.

— Znam, ali hteo sam da vidim
kakvo piće pije jedan tako fini
džentlmen — odgovorio je Kolins
podsmešljivo:

— Pije ono što nije za glupake
ili bezobraznike — rekao je Holidej
još mirnije, ali taj mir ličio je na
tišinu pred buru.

Herman Heket je nehotice uvu-
kao glavu u ramena i odstupio ko-
rak u stranu u očekivanju da će
Kolins sledećeg trenutka potegnuti
revolver. Možda bi se to i desilo
da se istog momenta sa ulaza u sa-
lun nije začuo glas Boba Kruča.

— Neko dolazi.

To je bilo dovoljno da Kolins
odloži trenutak obračuna.

— Nadam se da ćeš biti tu dok
obavim jedan mali posao napolju,
dendi! — dobacio mu je, uzmičući
natrag. Nije želeo da mu okreće le-
đa. — Pazi na njega, Hekete — re-
kao je zatim kovrdžavom debeljku
— neka me sigurno sačeka.

— Hoće — obećao je Heket i iz-
vukao revolver.

— Mali — doviknuo je Kolins
Spotseru — je li to tvoj gazda?

— Jeste — odgovorio je momak,
glave prislonjene na vrelo prozor-
sko staklo.

Kolins je izašao na trem i stao
pored Kruča. Gledao je čoveka ko-
ji se približavao i odjednom mu se
licem razlio izraz radosnog liko-
vanja.

— Pakao! — uzviknuo je i pod-
bočio se. — Šta sam ti rekao?

Bob Kruč se nije sećao da mu je
Kolins nešto rekao, ali je to pre-
ćutao.

— Kakav Birstat — kreveljio se
Kolins u nastupu ludačkog smeha.
— To je Alen Bišop, koga tražim
mesečina. Zar to nije luda stvar,
Bobe? Zar nije?

Dugajlija sa buljavim očima je
razvukao usta i klimnuo glavom.

Vlasnik saluna išao je preko ur-
ce dugim koracima. Niko nije bio
s njim osim sopstvene senke. Ali
i ona kao da mu se izmicala ispod
nogu. Zastao je na petnaestak me-
tara od verande saluna. Bio je ne-
naoružan.

— To te neće spasti. Bišope —
razderao se Kolins preko ulice. —
Bolje da si poneo svoje alatke!

Vlasnik saluna je koraknuo još
dva koraka napred i stao.

— Zakleo sam se da ih neću više
dotaći — odgovorio je promuklim
glasom.

— Sad si poštenjačina, a? — cerio se lupež. — A šta si bio pre osam meseci u Nju Alboniu? Lovac na glave?

— Bila je tvoja glava u pitanju — istom merom mu je odgovorio Birstat.

Kolins se zabavljao, pre nego što je nameravao da dokrajči žrtvu.

— Tamo si me spetljao na prepad i predao zakonu... — nastavio je da dovikuje sa verande. — Dobio si za to pet hiljada dolara, ali nisi stigao da ih potrošiš? Pobegao si oyamo, misleći da ću istrnuti u zatvoru? Ha! Nisam se tamo zadržao ni mesec... Niko Deša Kolisna ne može da zadrži! Niko! A onda je zastao, pre nego što je dodao.

— I niko nije brži od mene! Upamti! S tobom je svršeno!

— Pucaj onda! — pozvao ga je Birstat.

Za šankom, Sam Spotser je otvorenih ustiju zurio prema ulici. Jedva se zadržavao na svom mestu. Da nije bilo Heketa i njegovog otkočenog revolvera, on bi možda izleteo napolje da nekako pomogne svom gazdi.

Spotsera je Birstat primio da radi kada su svi od njega okrenuli glavu. Smatrali su ga glupim i nespretnim momkom, služio je vršnjacima za podsmevanje, starijima za neslane šale.

Bio je odrastao u nekom domu za siročad u Kansas Sitiju, odakle je pobegao kao slepi putnik na jednom brodu. Izbacili su ga na obalu trideset milja zapadno od Džerferson Sitija. Do Pauder Hila stigao je na nekim starim zapregama koje je vukla mazga, vlasništvo starog čudaka, pustinjaka Biga Čarkiza.

Al Birstat mu je učinio život lepšim i vedrijim.

Sada je sve to mogao da izgubi, zbog ubica koje su banule u grad i pozvale ga na dvoboj! Smrt, je pružala svoju kosu nad glavom čoveka kome je dugovao mnogo.

A on mu nije umeo pomoći.

Osećao se krivim za njegovu smrt! Kao da ga je on uvukao u nevolju iz koje nema izlaza. Bio je sam na ulici, bez oružja, prepusten Kolinsonom brbljanju i vređanju.

Pogledao je prema strancu sa ledenim očima. On je već sedeo za najbližim stolom i redao pasijans.

Naravno, njega se ništa nije ticalo šta se dešava u Pauder Hilu.

On je svratio na jedno piće, seo da se odmori i nastaviće put dalje kroz pola sata ili sat. Zar je on mogao da sluti kako se oseća momak za šankom?

I šta bi mogao da učini protiv tri profesionalca kojima je ubijanje i zanat i uživanje?

— Ubiće ga! — procedio je Spotser plačnim glasom.

Herman Heket je čuo mladićevu jadikovku i zlobno iskrivio lice. Napolju, Kolins je pružio ruku prema Kruću.

— Bobe — pozvao ga je — skini opasač!

Dugajlija je poslušao.

Kolins je uzeo opasač, zamahnuo rukom i bacio ga prema Birstatu, na ulicu. Opasač je pao pred same njegove noge i podigao oblak žućkaste, fine prašine.

— Ne možeš reći da si bez oružja — rugao mu se Kolins. — Ti si Alen Bišop, nikad ne možeš postati vlasnik saluna! Sad se dokaži!

— Ubiće ga! — ponovio je Sam Spotser svoju misao. — A on nema oružja!...

— Samo ti ostani miran, balavče — opomenuo ga je Herman Heket, s ljubaznim osmehom.

Kockar je skupio karte u špil i stavio ih u džep. Onda je izvadio pozlaćenu tabakeru i zapalio jednu mirišljivu „virdžiniju“. Sve je to radio sporim, nezainteresovanim pokretima čoveka koga se ništa drugo ne tiče.

Mladi pomoćnik Ala Birstata jasno je video kako se Kolinsova ručka pruža prema držci „bizlija“. Nije mogao da podnese misao da će njegov gazda pasti bez mogućnosti da se brani. Ponesen tom mišlju, jurnuo je uporedo sa šankom kako bi ga na drugom kraju zaobišao i istrčao napolje.

— Ostani gde si! — prosiktao je Heket i okrenuo cev svog oružja prema momku.

To je Holideju bilo dovoljno.

Kad je Spotser zastao, uplašen Heketovim uzvikom — kockar je zavitlao tabakeru u pravcu lupeža. Uzana, oštra ivica pogodila je Heketa u lice neočekivanom žestinom.

Zbunjen iznenadnim bolnim pogotkom, Heket je prineo ruku licu. Dok je shvatio da je pogrešio. Holidej je već bio pored njega. Jedan udarac drške „linkolna“ po glavi poslao ga je u carstvo snova.

U salunu je i dalje vladala tišina. Zabezegnuto lice Sama Spotsera belasalo se nad pločom bara.

Daske pod Holidejevim čizmama zaškripale su kad je stupio na trem.

Bob Kruč se okrenuo tek toliko da preko ramena može da razazna čoveka. Očekivao je Heketa, a iza njegovih leđa stajao je misteriozni stranac u crnom od glave do pete. Nije ni stigao da o tome razmisli detaljnije. Novi udarac po potiljku bio je dovoljno precizan da se i on pridruži snovima Hermana Heketa.

Pad tela o dasčani pod nije izmakao Kolinsovom uhu.

— Bobe?

Niko mu nije odgovorio.

Kolins je pomislio da je bitanga ušla u salun da popije nešto. U stvari, možda je to bilo pametno: njihov vođa će brzo svršiti sa Bišopom, pa je mogao sebi da dozvoli da naruči piće i spere prašinu iz grla.

No, prepredenko kao što je Kolins, naslutio je nečije prisustvo iza sebe. Kao da je za vratom osećao nečiji dah.

— Bobe! — povikao je, ne ispuštajući Birstata iz vida.

I ovog puta tišina je bila jedini odgovor.

— Hekete! — proderao se Kolins sa prizvukom panike u glasu.

Ništa.

Sada je već znao da se nešto desilo mimo svih njegovih očekivanja. I pomislio je na dendijs!

A tamo, preko puta, na ulici, Alen Bišop je imao kraj svojih nogu opasač i nabijen revolver.

Bio je između dve vatre.

Čovek iza njegovih leđa nije pucao, što je moglo da znači da je jedan od onih retkih džentlmena koji čekaju da se obraćunaju licem u lice.

Zbog toga je Kolins udaljić ruku daleko od boka i počeo lagano da se izmiče u stranu, okrećući se i prema salunu.

Al Birstat je mogao mirno da se sagne i naskoča opasač, ali to nije učinio. Bio je veran svojoj zadatoj reči: nikad više „kolt“ u šaka!

Kolins je sada sasvim jasno video siluetu u tamno odevenog stranca na tremu. Kraji njega je ležao Bob Kruč kao vreća peska.

— Budale — zaškripao je zubima Kolins. Verovatno se slično desilo i Heketu. Dopustili su jed-

nom nakindurenom, ispeglanom salonskom majmunu da ih iznenadi i sklepta.

No, taj čovek nije imao oružje u ruci i Kolins je odmahnuo.

— Vidim da si vešt — dobacio mu je potom i olabavio ruku u ramenu. — Ali ja svoje ljude ne računam u prave borce. Sa mnom ti neće biti tako lako...

Džordžijanac je stajao na tremu kao ukopan, bez reči.

— Misliš da si bolji? — začikivao ga je Kolins. — Uobražavaš da si brži? To su mnogi činili! A znaš šta je ostalo od njih, dendi? Samo zarez na mom „koltu“.

Kockar je napravio nekoliko kocka duž trema i zaustavio se kraj stuba.

— Ostaješ ili jašeš dalje? — prvi put je oslovio lupeža, hladnim glasom.

Kolins se glasno nasmejavao.

— Daješ mi da biram, ha? Mislio sam da tebe ostavim za kasnije... ali sada je svejedno! Biće dobro da se Bišop odluči kad te bude video na kolenima, u prašini...

— Naslušao sam te se — uzvratio je kockar sa dosadom u glasu — zaista mnogo brbljaš.

Kolinsovo lice se zgrčilo, a zenice suzile. Više nije mogao da odlaže.

Ruka koja je toliko puta bila u smrtonosnom pokretu prema oružju, ni ovog puta nije zatajila. Bilo je to davolski brzo izvlačenje oružja. Sa zloradim osmehom na licu, Kolins je pritisnuo oparač.

Osmeh mu se ugasio kod prvog pucanja.

Kao da mu je sopstveni revolver eksplodirao!

Očevici su kasnije raspredali priču da je Dok Holidej sačekao da

Kolins izvuče svoj „kolt“ i tek tada se prihvatio svog „linkolna“!

Niklovana cev oružja legendarnog strelca izbacila je olovni tovar prema nadmenom razbojniku pre nego što je on uspeo da do kraja pritisne kažiprst svoje desne šake! „Bizli“ je odleteo u prašinu, a na zglobu Kolinsove šake izbila je krv.

Bio je razoružan!

Deš Kolins je buljio u krv, ne osećajući bol. Sree mu je ispunjavalo očajanje i mržnja. Ako je to moglo da mu služi za utehu, njegovi ljudi nisu bili svedoci male drame na glavnoj ulici.

Oteturao se do svoga konja. Nije obratio pažnju na svoje oružje, gledao je da pobegne što pre odatle. Niko se nije setio da ga u tome spreči.

A on nije sačekao svoje pomoćnike. Jednostavno je mamuznuo konja i odgalopirao na zapad. Kao da su ga aveti prošlosti gonile cele noći i tog jutra sustigle ga da ga dotuku...

Holidej se zamišljen vratio u salun. Barutni dim kojim je razvejavao lupeže, lelujavao je za njim poput prokletstva. Kao da mu se uviaćio pod kožu i verno mu služio umesto prijatelja...

Ulica se ispunila ljudima i žagorom. Neko se dosetio da pogleda šta se desilo sa šerifom, razvili su vrata i našli Džejmsa Prata okrvavljenog kako očajnički pokušava da raskine veze sa nogama.

Niko mu ništa nije prebacivao. Ni Birstat. Znači, Deš Kolins nije stigao da izlaze o njegovoj nameri da preko tuđe kože spase svoju.

Džejms Prat je ponovo uzeo sve u svoje ruke. Prvi posao je bio da Kruća i Heketa strpa u zatvor. Zatim se sa Birstatom i Spotserom uputio u salun da nađu kockara.

Inače ćutljivi Spotser, glasno je prepričavao svoju verziju obračuna. Po njemu, stranac u crnom bio je ravan božanstvu! Pucao je kao munja. Bio je brz, brži od misli. I hladan kao led na vrhovima Ovaldeupe.

Šerif ga je ćutke slušao, dok se Birstat smeškao.

Zahvalnost koju su svi dugovali strancu, njih trojica naročito, morala se iskazati na neki način.

Lžejms Prat je u sebi birao reči, dok je krčmar nameravao da svima plati piće. Spotser je skakutao za njima na svojim dugim nogama, istrčavao napred i ponovo se vraćao da bi sa njima koračao rame uz rame.

Onda je Birstat zastao.

Ugledao je stranca kako se penje u sedlo svog konja.

— Kuda ćete? — dotrčao je Birstat do njega.

— Platilo sam svoje piće — odgovorio je Holidej, smešeći se.

— Čekajte! Ako je o plaćanju reč, onda mi vama treba...

— Zaboravite! — prekinuo ga je Džordžijanac. — Vaš momak mi je pomogao, bez njega sve bi bilo propalo!

Spotser nije shvatio u čemu je bila njegova pomoć, ali nije želio da pokvari taj divan utisak nekim glupavim pitanjem. Samo se isprsisio i pocrveneo.

Džejms Prat je zaboravio sve reči koje su mu uz put padale na pamet. Jednostavno, pred hladnim, sivoplavim očima zagonetnog prolaznika mozak je prestao da mu funkcioniše. Kakvo je to lice imao taj stranac? Od kamena? Ili od leda?

— Mister — nakašljao se Prat — svi smo vam ovde veoma zahvalni...

Videvši Holidejev izraz lica, Birstat je prekinuo šerifa.

— Biće mi čast da popijem brendi, mister! — obratio mu se ozbiljnim glasom. — Pet minuta ranije ili kasnije, šta mari?

— Neki drugi put — odbio je kečkar ponudu. Potegao je uzde svog konja i nastavio da jaše ka izlazu iz grada.

— Ne volite društvo? — rekao je Birstat više kao zaključak nego pitanje.

— Usamljenost je moja jedina vrлина — odgovorio mu je Džordžijanac i povukao uzde. Konj je obišao šerifa i nastavio niz ulicu.

Nebo je gorelo oko užarenog sunca.

Holideju su još goreli obrazi od ruke Deša Kolinsa. Zato je nastavio prema Klintonu, ostavljajući za sobom sve ostalo kao san.

Sent Luis!

Leži na zapadnoj obali Misissipija, zapljusnut talasima velike reke kao nizom srebrnastih i neuhvatljivih ogrlica od pene.

Dimnjaci usidrenih brodova mirovali su u noći poput pušćanih cevi uvis okrenutih. Na onim većim, uz obalu gorela su svetla. Iz brodskih kabina i prostranih sala za zabavu, dopirala je muzika i žagor, smeh, povici i zveket čaša.

Senke ljudi na ogradama smenjivale su se pri odsjaju na vodi. Ponoćni život je na obali zamirao, da bi se preselio na reku i tamo nesmetano produžio da prazni džepove i puni grla. Veliki ruleti i sale za poker mamilе su najbogatije i najveštije.

Bilo je blizu ponoći, kroz hrpe tamnosivih oblaka probijala se žuta kugla meseca kao otkinuti, zalutali fenjer iz lučkog predgrada.

Sa broda „Tenesi” sišao je visok, elegantan čovek u dugom ogrtaču.

Držao je u ruci svežanj novčanica i činilo se, nesigurnim koracima prelazio preko klimavih dasaka prema doku. Kad se našao pod jačin svetlom, zaustavio se i počeo da broji dobitak. Bio je to „plen” dobijen na pokeru i iznosio je priličnu sumu. Da li zbog toga ili zbog čašice više, njegove oči su u polusenci zacaklile od zadovoljstva.

U Sent Luisu znali su ga po veštini u kocki, u pesničenju i potezanju oružja.

Zvao se Vort Vitridž.

Bio je visok, svetloplave kose sa razdeljkom na levoj strani, krupnih jagodica i snažne brade. Pod bleđoplavim očima isticali su mu se nešto tamniji, kao senkom podvučeni podočnjaci. Imao je zdrave, bele zube i snažna ramena.

Vitridž nije imao teškog posla osim da se kocka i da ponekad zaposli svoje ruke u nekom baru ili hotelu kao čuvar reda.

Ispod tamnog, dugog ogrtača, Vort Vitridž je te noći nosio elegantno večernje odelo sa visokom belom kragom i ričevima na rukavima. Cipele od sjajne, tanke kože bile su čuderno lake. Široke nogavice padale su preko njih i skoro dodirivale tlo u hodu na potpeticama.

Bio je ploglav, malo razbarušen, orošen znojem, ali dobro raspoložen. Zviždukao je kroz zube neku melodiju, skočio na dok i uputio se prema tesnim ulicama Sent Luisa, mračnom predgrađu gde su svetiljke mogle izbrojati na prste.

Vort Vitridž nikada nije pomislio „čahu više” da bi došao u situaciju da mu otupe refleksi i čula. Ni te noći nije se desilo ništa slično.

Šum iza njegovih leđa opomenuo ga je da nije sam u mračnoj ulici. Zaustavio se i uhvatio iza sebe ko-

rak više nekog skrivenog pratioca.

Onda je produžio dalje.

Dugi ogrtač obmotavao mu se oko nogu i Vitridž je našao za najbolje da malo odglumi pijanca. Saplitao se i rukama hvatao za zidove. Kad se dokopao prvog ugla, Vort Vitridž se naglo ispravio i oslušnuo.

Zaključio je da ga prate dvojica. Čuo im je lake, prigušene korake.

Mesec je tog časa zaronio u oblake i prekrio Sent Luis prozračnom tamom.

Dva Kineza zastala su na uglu, zbunjena i neodlučna.

Čovek koga su pratili kao da je u zemlju propao.

Kinezi su se zagledali. Čovek je iščezao, ali daleko nije mogao da stigne. Bio je tu negde skriven.

Krenuli su opreznije, zgrčenih šaka koje su umele munjevitlo da se ispruže protivniku pod grlo ili među oči. Bili su to lučki radnici upoznati sa veštinama svojih predaka koje su obilato koristili u obračunima ili u „poslovima” za koje bi im neko dobro platio.

Već su prošli drugi ugao zgrada utonulih u ponoćni mir.

Onda ih je iza leđa presekao jasan, muški glas.

— Tražite li to mene, momci?

Odskočili su kao opareni i postavili se za napad.

Čovek pred njima bio je za glavu viši od njih, ali to im nije zadavalo brige. Umeli su oni da podele udarce i vrhom stopala i ivicom dlana čvrstom kao beton. Ispružili su ruke i krenuli prema njemu.

Jedan Kinez je s ostrim pokretom fintirao nekoliko puta levom gore-dole, ne bi li zbunio svoju žrtvu. Zatim je hitnuo svoj udarac desnom na koju bi malo ko obratio pažnju.

Vitridž nije bio mačji kašalj.

Kinezova ruka kao da je uletela u klešta. Udarac je bio ublažen, a po-

tom otupljen. Pri tome je sevnuo udarac po jagodicama i svellaci su grunuli na oči.

Drugi Kinez je izvadio nož.

Kao odgovor na to. Vitridž je smotao oko leve podlaktice i jedan kraj svog ogrtača i napravio „štit“.

Kinez je ispružio nogu i bacio se napred.

Vitridž se elegantnim pokretom izmakao, istovremeno podižući umotani kraj ogrtača prema nožu. Učinio je to na vreme. Sečivo je zaparalo tkaninu, ali do kože nije došlo.

Drugi napadač je hteo da iskoristi gužvu i nanese odlučujući udarac s leđa. Niegova šaka već je bila nad Vitridžovim vratom kada se ovaj pognuo i žestokim udarcem lakta u grudni koš parirao napad. Onda je desnica opisala strahovit luk i spustila se Kinezu u čelo. Ovaj je pao ko maljem pogođen!

Drugi Kinez je prebacio nož iz desne u levu ruku.

Bila je to uobičajena varka, na koju je Vitridž bio spreman.

Međutim, napadaču izgleda više nije bilo do borbe prsa u prsa. Bacio je nož u vazduh, dočekaao mu dršku na dlan i zamahnuo da ga hitne prema neugodnom protivniku.

To je već bilo previše i za dobro raspoloženje s kojim je Vitridž drugovao cele te večeri. Nije imao nameru da sačeka hladno sečivo. Samo je malo protresao desnu ruku i „deringer“ je skliznuo niz rukav pravo u šaku. Sledećeg trenutka držao ga je uperenog u Kineza, sa pretećim izrazom lica.

Napadačeva ruka je zastala u vazduhu.

Istog časa. Vort Vitridž je osetio novo prisustvo kraj sebe. A odmah potom cev revolvera na svojim leđima.

— Ne okreći se! — opomenuo ga je oštar glas.

Vitridž se samo osmehnuo i polako podigao ruke. Mali džepni „kolt“ iskliznuo mu je iz ruke i tupo zveknuo o pločnik.

— Ti si Vort Vitridž? — zapitao ga je glas, ne popuštajući u pritisku cevi.

— Kažu — odgovorio je ovaj.

— Jesi ili nisi? — oštrim glasom mu se obratio nepoznati.

Vitridž je klimnuo glavom.

Zatim je pritisak prestao i nečija ruka se ispružila u pravcu dvojice Kineza. Poletelo je desetak sitnijih novčanica koje su oni dograbili još u letu, poklonili se nekoliko puta, a onda se odšunjali u prvu pobočnu uličicu.

Vort Vitridž je smatrao da se može okrenuti.

— Vi ste mi potrebni — naglasio je čovek pred njim kad su se našli licem u lice.

Bilo je to nesimpatično, široko lice starijeg čoveka, preplavljeno ožiljcima. Senka šesira natučenog na čelo skrivala mu je pogled.

— Ne poznajem vas — osmehnuo se Vitridž. — Zašto biste me tražili?

— Imam razloga — odgovorio je čovek. — A imam novac.

— To lepo zvuči — primetio je Vitridž, ne želeći da oda svoju naklonost prema dolarima. — Čemu ovaj cirkus sa Kinezima?

— Hteo sam da proverim koliko vredite — uzvratio je ovaj.

— Videli ste?

— Tačno onoliko koliko mi je potrebno. Ja sam Ben Galager iz Klintoni. O vama sam slušao od jednog prijatelja. Zvao se Nik Tajler...

— Bufalo Nik? Zar je ta hulja još u životu?

Galager je stavio obe ruke u džep. Očito, bio je nestrpljiv da se što pre nagodi.

— Nik Tajler je zaista jak kao bufalo, možda je zbog toga i dobio to ime. Međutim, ispričao mi je da ste ga baš ovde, u Sent Luisu, propisno izlemali i napravili smešnim u nekom Bobijevom salunu...

Vort Vitridž je posmatrao Galagerovo lice i nije mu se dopalo.

— Predite na stvar — podsetio ga je.

— Jedan čovek mi je u Džeferson Sitiју zapretio da će doći u Klinton da me ubije. Znam, pitate se zbog čega? Reći ću vam: udario sam mu dva dobra šamara, jer je razoružao i ranio moja tri čoveka...

— Tako? — zamišljeno je rekao Vitridž. — Trenutno zaista nemam posla, ali...

— Ali?

— Pre nego što prihvatim, hoću da znam o kome je reč?

Galager je podigao glavu i Vitridž je tek tada opazio demonski sjaj u sagovornikovim očima.

— Zovem se Holidej. Dok Holidej!

Vitridž se trgao.

— Vi ste poludeli, čoveče! — uzviknuo je, a zatim naglo spustio glas. — Zar ste njega našli da ošamarite?

— Ubio bih ga da se nije umešao šerif — zarežao je Galager. — Duguje mi to! U Topeki, pre dve godine, varao me je na kartama i kad sam mu to rekao i hteo da ga naučim pameti sa svojim momcima, pucao je u lampe i zapalio salun. Petrolej mi se razlio po licu i unakazio me. A on je uspeo da iščezne, ostavivši mi za uspomenu olovo u ruci.

Posle tih reči, desnom šakom je obuhvatio mišicu leve ruke. Podi-

gao je ruku i raširio prste. Ruka je mlitavo pala niz bok.

— Mislio sam samo o tome da ga nadem i da mu se osvetim — dodao je.

— Koliko znam Holidej nikada ne vara — javio se Vitridž.

— To nije vaš posao — planuo je Galager. — Tražim samo da ga likvidirate!

— Ne sviđate mi se — otvoreno je rekao Vitridž. — I ne mislim da ću umreti gladan ako vas odbijem.

— Koliko? — mirno ga je zapitao Galager.

Vitridž ga je odmerio s očitim nezadovoljstvom.

— Mislite da se sve može kupiti novcem? — upitao je.

— Ne izigravajte poštenjačinu. Koliko?

Vitridž je razmišljao samo dve sekunde.

— Deset hiljada dolara, bez troškova — rekao je sa zadivljujućom lakoćom. Bio je siguran da će to Galager odbiti.

— Lepa suma — rekao je ovaj. — To dokazuje da vredite. Pristajem!

Vort Vitridž je savladao prvo iznenađenje.

— Obećavam da ću vas sačuvati — rekao je.

— Šta to znači?

— Tačno to što sam rekao: sačuvaću vas, ali nemam nameru da ubijem kockara, ako ne bude neophodno.

Galager se kolebao.

— Čini se da ga poznajete? — upitao je malo zatim.

— Slušao sam o njemu — rekao je Vitridž. — Mislim da je pravi protivnik za mene. Biće mi uživanje da ga sprečim da ne isprlja ruke...

U mraku, Galagerovo lice se oblilo crvenilom. Vitridž to nije video, ali je predosećao. Namerno

mu je bacio uvredu u lice, da bi ga postavio na svoje mesto. Ubuduće, bez zapovedničkog tona, uobraženi rančeru!

Izgledalo je da je i Galager to shvatio. Izvadio je svežanj novčanica i odbrojao pet hiljada dolara. Pružio ih je Vitridžu kao akontaciju.

— Videćemo se u Klintonu — rekao je i okrenuo se da pođe.

— Otkud znate da ću doći? — zaustavio ga je Vitridž. — Imam dosta novca da mogu da odustanem.

— Znam da nećete — dobacio je Galager. — Radoznalost vam je velika mana. Ona vas vuče u ovaj posao više nego novac.

Vitridž se nasmejao, savijajući svežanj palcem i kažiprstom.

Bio je to jedan od najludih susreta u njegovom životu.

I što je najčudnije, Galager je bio u pravu.

Zvuk imena Doka Holideja bio je za Vorta Vitridža neodoljivi magnet.

*

Kada je napustio Trejl Siti, južno od Pauder Hila, bližilo se podne. Za čoveka iz Džordžije to je bilo vreme kada je obično ustajao posle dobrog sna, odmoran, ali ne manje oprezan ili nesmotren.

Nije mu se žurilo.

Kotlina kojom je prolazio zadržavala je i ono malo povetarca koji je nicao na vrhovima i lomatao se po stenju.

Dok Holidej nije slutio da railazi na zasedu.

Možda bi u nju uleteo potpuno nepripremljen da se u visu nije oglasila neka ptica i začuo šum arinašca.

Ispod oboda svog šešira, kockar je preleteo pogledom po okolnom pejzažu.

S obe strane dizale su se šljunkovite padine, ispreseccane gomilama stena. Iza svake je mogla da bude puška.

Bio je na nišanu...

Klif Fasel, čovek od poverenja na „Ranču BK” u Klintonu, rastao se od svoga gazde u Kamboku s određenim zadatkom.

Ono večeri kada je Ben Galager napustio Džeferson Siti brodom „Ozark Kvin”, prethodno se sastao sa svojim nadzornikom u najgoroj jazbini Džefersona. „Slepi miš” nalazila se u predgrađu po imenu Kambok i nju je čak i šerif Dobson izbegavao, osim kada je morao.

Klif Rasel je poslao tri momka za Klinton, pošto im je lekar previo rane, a onda potražio Galagera kod „Slepeg miša”.

Gazda mu je u kratkim crtama izneo neke detalje sukoba sa kockarom i cilj svog puta u Sent Luis.

— Tvoje je da ga nekako zadržiš, što više možeš — rekao mu je tom prilikom. — Ne upuštaj se u otvoren sukob s njim, jer to nije čovek, već demon!

Kad je to mogao da kaže Galager, onda je u to trebalo i verovati.

Rasel je klimnuo glavom, što je bio znak da shvata.

Posle toga, Galager je ustao da krene. Zyono na pramcu broda „Ozark Kvin” najavilo je polazak u noćno putovanje prema ušću Misurija u Misisipi.

Bilo je to pre tri večeri.

Klif Rasel je obećao Galageru da će učiniti sve da oduži putovanje legendarnog strelca u Klinton. Bio je gotov da sve učini za Galagera.

A razlog tome nalazio se na samom ranču „BK”.

Zvao se Suzi Galager...

Klif Rasel, potajno zaljubljen u rančerovu kćerku, nadao se da će vremenom zadobiti i njeno poverenje kao što je to uspeo kod njenog oca.

On je bio uporan čovek, zadovoljan samim sobom, pa je smatrao da to moraju biti i oni koji ga okružuju. Što se drugih momaka tiče, oni su ga slepo slušali.

Što se tiče Suzi, bilo je nešto drukčije.

On je za nju bio samo običan najamnik kod oca. Ništa više.

Ali Rasel nije odustajao. Imao je vremena da sačeka svoj trenutak. Bilo mu je dvadeset osam godina. Život i poslovi na ranču učinili su mu lice grubim, skoro otkarnotamnim od sunca i vetrova. Četiri godine jahao je za Galagera za to vreme uspeo je da mu postane desna ruka. Bio je odličan nadzornik, vrstan jahač i revolveraš, majstor u salunskim tučama posle obaveznih pijanki na kraju kakvog dobro obavljenog posla, a umeo je da misli, što se ne bi moglo reći za ostale ljude zaposlene na „Ranču BK”.

Klif Rasel nije imao posebnog razloga da žali za rodnim krajem. U potrazi za poslom nailazio je na razne poslodavce i naučio svačim pomalo da se bavi. Nigde nije ostajao dugo, najviše mesec ili dva.

Možda bi i kod Galagera ostao toliko vremena da se nije pojavila njegova kćerka Suzi.

Tada se zakleo da će biti njegova.

Tako je lutanjima došao kraj.

Rasel je još više naučio na tom ranču. Učio je brzo i sa voljom, zadobijao gazdino poverenje, uglavnom ćutao i izvršavao naređenja ne postavljajući pitanja. Nije se plašio ničega i kao senka je pratio

Galagera, nalazeći mu se uvek pri ruci. Jednostavno, navikao ga je da bude pred njim na mali pokret prsta.

Takav je bio Klif Rasel.

Duboko usadene oči boje kestena bile su jedino obeležje pitomosti na licu. Sve ostalo, oštar nos, tanka stisnuta usta povijena nadole, koža zategnuta na jagodicama i vilica kao od četvrtastog betona činilo ga je davolski opasnim i neugodnim. Nosio je „kolt” kakav je nosio i Galager.

U Trejl Sitiju je sačekao kočara.

Galager ga je opisao u nekoliko poteza. Uostalom, Holidej je bio uočljiv i svojom odećom i svojim konjem. A pogotovu oružjem koje je nosio.

Klif Rasel je stajao u senci trema kovačke radionice Truka Landapa, menjajući potkovicu svom vrancu.

Džordžijanac je ustao kasno, posle dubokog i okrepljujućeg sna. Trejl Siti nikad nije saznao ko je proveo noć u njegovom jedinom salunu-hotelu, jer se Džordžijanac nije kockao, ni zadržavao u sali sa barom.

Jedino je sišao po brendi pre nego što se uputio da preuzme svog ždrepcu iz gradske štale. Njegov zlatni džepni sat pokazao je tačno jedanaest časova kada se vinuo u sedlo.

Retki prolaznici na širokoj, prašnjoj ulici zastali su da ga bolje osmotre. Ni kovač Truk Landap nije bio izuzetak. Ispravio se, malo zgrčio lice dok je brisao znoj i čekićem pokazao u pravcu jahača na ulici.

— Da mi je znati šta ga je dovelo ovamo! — promrmljao je.

Klif Rasel je naizgled ostao ravnodušan.

— Poznajete ga? — upitao je preko ramena, ne ispuštajući iz vida kockara.

— Ne — odgovorio je kovač — nikad ga u životu nisam video! Ali... — tu je zavrteo glavom — dobro je što odlazi.

Rasel je prvi put skrenuo pogled prema kovaču garavog lica.

— Zašto?

— Takav čovek je nesreća gde god stigne — procedio je on. — Znae šta hoću da kažem? Znam takve! Nikad ne ostaju dugo u jednom mestu, nikome ne veruju.

Klif Rasel je ćutao. Kovač je verovatno imao pravo, ali on nije znao ono što je znao on: čovek koji je prošao bio je Dok Holidej!

Nešto kasnije, nadzornik sa „Ranča BK” pojahao je vranca i krenuo za čovekom iz Džordžije...

Bilo je podne kada je iz kožne uvlake u sedlu skinuo pušku i potražio zaklon.

Sunce je na vrhu brežuljka pakleno zagrejavalo kamenje oko njega i kao usijano železo pržilo kosu pod šeširom.

Klif Rasel je izračunao da ima svega desetak minuta prednosti pred Holidejem. Morao je proći kroz udolinu, ispred njegovog nišana. Jedan precizan hitac, i samo će lešinari posvedočiti o njegovom prisustvu. Niko više.

Posle čekanja koje se oteglo u nedogled, lagani hod konja delovao je na Klifa Rasela kao osveženje. Bio je to kraj neizvesnosti.

Holidej je dolazio.

Iznad njega, valjda zbog zvuka kopita, neka ptica je prhnula u nebo.

Jahač izgleda ništa nije čuo. Kretao se dalje, sve dok ga nije zaklonilo stenje koje je štrčalo u podnožju, poput kljunova neke orlušine. Rasel je ponovo spojio nišan puške sa mestom gde je tre-

balo da se pojavi kockar. Prst mu se zgrčio na obaraču. Nije mogao da promaši.

Zdrepećeva glava uskoro je izbila napred. Rasel je zaustavio dah i pritisnuo kundak uz obraz... ali...

Konj je bio bez jahača!

Iskusni nadzornik brjo je shvatio da je njegovo prisustvo u stenama otkriveno. Zaseda je propala! Džordžijanac se verovatno već šunjao prema njemu. Bila bi ludost sedeti u tom stenovitom paklu i zverati okolo, trzajući se na svaki šum.

Klif Rasel odlučio je da što pre napusti svoj položaj. Skačući niz stene i padinu, suljajući se na petama i nogavicama, uspeo je da se kroz retko rastinje probije do svog vranca.

Žurno je uskočio u sedlo i žestoko poterao konja.

Oblak prašine za trenutak je lebdeo, a onda nestao zajedno sa jahačem.

III

Sa sumrakom, u Mejn je stigao i kockar.

Dve milje od naselja kočija „Farel ekspresa” protutnjala je pored njega i zasula ga prašinom.

Kad je stigao na glavnu ulicu, putnici su već bili iskrcani pred „Eldorado” salunom, jedinom u mestu, koji je mogao strancima osim pića i večere da pruži i ležaj.

Salun je bila drvena kuća na dva sprata, sa velikim stepeništem spolja, koje se nastavljalo na široki balkon. Nekoliko konja nalazilo se pred ulazom, kraj grede za vezivanje. Samo jedan od njih bio je okupan znojem, ostali su mirno čekali i njuškali se.

Ušavši unutra, Holidej se našao lice u lice sa vlasnikom saluna,

koštunjavim, reumatičnim Bretom Hjuzom, koji je ispod oka odmerio pridošlicu i osmehnuo mu se kao da ga je već davno očekivao.

— Sobu? — upitao je kreštavim glasom, svestan da pogađa kockareve misli.

Holidej je klimnuo glavom.

Nije mu se dopadala pojava iza šanka. Bilo je u njemu nečeg ljigavog.

— Imam odgovarajuću sobu za vas — rekao je i okrenuo se prema tabli sa ključevima. — Svideće vam se. Nešto izuzetno!

Odjednom je zastao, pucnuo prstima i vratio pogled sa table na gosta.

— Zaboravio sam — rekao je — ključ nije ovde. Otvoreno je.

— Samo ona?

Hjuz se nasmešio, nervozno kršeći prste.

— Mislim da je trebalo da se počisti i uredi. Samo vi izvolite gore. Broj jedan.

Ali kockar se nije pomerio.

— Dajte mi neku drugu sobu, meni je svejedno.

Hjuz je uplašeno podigao ruke.

— Ni govora! — uzviknuo je. — Ovo je soba za vas. Nju ostavljam džentlmenima, koji ponekad svrate u ovaj čumez!

Holidej je ledenim pogledom dotakao mršavka za šankom.

— Rekao sam da mi je svejedno — rekao je. — Evo, tamo vidim ključ broj tri.

— Ali to nije isto, uveravam vas. Osećajte se kao kod svoje kuće...

— Ja se tako osećam i kad spavam sa sedlom pod glavom. Dajte mi broj tri!

Krčmarevo lice zategao je grč.

— Zauzeta je! — izustio je naprečac i ispravio se.

Umesto iznenađenja, kockarevo lice razvukao je podrugljiv osmeh.

— Izgleda da su sve zauzete? — upitao je.

— Sve sem jedne! — tvrdoglavo je ponovio Bret Hjuz. — Soba jedan je slobodna... a druge ne.

Rekavši to, zgrabio je krpu i počeo nervozno da briše ploču bara.

Laki žamor prostrujao je gomilom oko kockarskog stola. Neko je, verovatno, odigrao dobar potez i pokupio novac.

— Hoćete ili ne? — čuo se krčmarev kreštavi glas.

— Ako mislite na piće, dajte mi jedan brendi.

— Nisam mislio na to...

— Ali ja jesam.

Kockarev zvonki glas brzo je eliminisao krčmarevu drskost. Strančeve oči odjednom su ga pogledale kao hladno sečivo noža.

— Kako hoćete... — progundao je i okrenuo se prema bocama na polici.

Holidej je ispio samo jedan gutljaj.

Krčmar je nastavio da briše ploču. Kockarevo prisustvo počelo je da mu smeta i da ga plaši. Od nje ga se širila čudna, demonska hladnoća kojoj se nije nadao u početku.

— Šta je sa sobom broj jedan? — prenuo ga je kockarev glas.

Bret Hjuz ga je pogledao, praveći se da ne razume.

Holidej je ispio svoje piće i odgurnuo čašu od sebe. Istovremeno, bacio je novčić na šank i njegov zvuk činio se krčmaru kao udarac u veliko zvono.

Zatim je krenuo prema stepeništu.

Bret Hjuz ga je nemo pratio pogledom, orošen znojem. Stranac kao da je koračao u smrt.

Oko kockarskog stola ponovo je došlo do žagora, neko je dobijao velike iznose. Vozač kočije za Klinton završio je sa večerom i spre-

mao se da pođe na počinak. Rano ujutro trebalo je da vozi dalje.

Bret Hjuž je napregnuto osluškivao.

Gore, Dok Holidej je zastao pred ulazom u sobu broj jedan. Njegova senka pala je na stara istrošena vrata s oguljenim ragastovom. Levom rukom pritisnuo je bravu. Krčmar je bio u pravu: soba je bila otvorena.

Udarom noge naglo je odgurnuo vrata i bacio se unutra... Učinio je to u poslednjem času!

Iz tame sobe bridnule su naranđaste munje i uz gromki tresak revolvera kuršumi su prozujali kroz vazduh tamo gde je sekund pre toga nalazila Džordžijančeva glava.

Žestoka paljba trajala je vrlo kratko.

Kockar je u padu izvukao svoj „linkoln” i uputio zrno prema plamenim jezičcima iz ugla.

Napadač je bio vrlo vešt i vrlo pokretljiv. Znao je da gubi i nije čekao da postane dovoljno vidljiva meta za strelca kakav je bio Holidej.

Senka čoveka proletela je kroz sobu prema prozoru. Telo je udarilo o staklo i drvene prečage, prolomilo ih i zajedno sa ostacima smetelo na zemlju, sa sprata.

Bio je to opasan skok u noć.

Holidej je kao mačka skočio na noge i pritrčao prozoru. Bilo je kasno.

Napadač je nestao za uglom, ostavivši na podu nekoliko kapi krvi. Holidej znači, nije promašio. Napadač je bio ranjen. Verovatno lakše, i uspeo je da izmakne ispred kockarevih „koltova”.

Ko je to mogao biti?

U salunu „Eldorado” igra je bila prekinuta i zavladala je tišina. Bret Hjuž je smogao snage da se dovuče do poćnožja stepeništa. Za-

jedno s ostalima čekao je da se na vrhu pojavi neko lice.

Daske su zaškripale pod nečijim nogama. Hjužovo lice je oblilo znoj kada je prepoznao svog novog gosta. Hteo je da se neprimetno povuče na svoje mesto, ali ga je kockarev glas prikovao za tlo.

— Stani!

Bret Hjuž je zadrhtao.

Holidejev „linkoln” još se dimio: Sjaj niklovanog cevi delovao je hipnotički na podmuklog krčmara.

A kada je Džordžijanac podigao ruku s oružjem, uperivši cev prema njemu, Hjužu su kleknula kolena.

Kockar je, međutim, zadržavajući brzinom vratio revolver u frotrolu i priskočio Hjužu skamenjenom od straha.

— Namerno si me poslao u sobu broj jedan... da budem ubijen? — upitao je cedeći resko reći.

Bret Hjuž je skrušeno uvukao glavu u ramena.

— Ne, ne... verujte mi, to mi nije bilo ni na kraj pameti. Nisam ni slutio šta taj nitkov namerava. — branio se krčmar.

— Nisi znao da će me dočekati mecima?

— Ne... — krčmar se donekle pribrao. — Rekao je da ste stari poznanici i da želi da vas iznenađi... Tako je kazao, kunem se.

Holidej ga je prodorno gledao: Nije mu veroval, ali nije imao nikakvog dokaza da krčmar laže. Konačno, sećao se da je i on sam jednom iskoristio sličan trik, pa je postojala mogućnost da se i sada desilo nešto slično.

— Ko je taj čovek? — zapitao je konačno.

— Ne znam?! — rekao je krčmar ohrabren što je opasnost prošla.

— Kako je izgledao?

— Visok, snažan. Imao je na sebi zelenkastu košulju, kožni prsni i srebrne mamuze. Izgledao mi je kao kauboj.

— Sve si dobro video, samo ne ono što je glavno — primetio je Dok ironično.

Iz gomile okupljene oko pokerskog stola, izdvojio se dežmekast, ali stabilan pedesetogodišnjak potpuno sede kose. Imao je uočljivo veliki stomak preko koga se držao opasač zakopčan na poslednjoj rupici. Imao je izbornano lice, smežurana usta, velike uši i zvezdu na košulji!

— Sve sam čuo — dubokim glasom se oglasio predstavnik zakona u Mejnu.

Iz džepa košulje virio je krajičak pozamašnjog svežnja novca. Činilo se da je šerif te večeri imao dobre karte i vraški ludu sreću.

Sada mu je pucnjava poremetila igru. Nije imao kud, morao je da za trenutak napusti svoju dobro podgrejanu stolicu i da pokaže koliko svima njima znači.

— Taj momak... — okrenuo se prema kockaru — je li u sobi? Je li mrtav?

— Ni jedno ni drugo — odgovorio je kockar, iskreno iznenađen zakasnelom pojavom predstavnika zakona u salunu.

— Onda je u redu — klimnuo je glavom šerif, zadenuvši palčeve za kaiš.

Džordžijanac je izvadio iz tabakere jednu svoju mirišljivu „virđžiniju” i zapalio je. Sve oči bile su uprte u njega i to nije mnogo laskalo čuvaru zakona.

— Ko ste vi, mister? — upitao je nešto oštrijim tonom.

— Prolaznik — odvratio je Dok, premestivši cigaru sa jednog kraja usta na drugi. — Ili se to ne sme biti u vašem Mejnu?

— Prolaznik da, ali samo prolaznik. A to znači da ovde stranac može doći, popiti viski i... nastaviti put. Kao što ćete i vi učiniti.

Holidej je zaustio nešto da kaže ali je sa stepenica povikao Hjuž koji je u međuvremenu otrčao do sobe na spratu.

— Gore je razbijen prozor. Ko će to da plati?

Šerif je pokazao prstom na kockara.

— On — rekao je.

— Ili vi — dobacio mu je Džordžijanac — imali ste sreće večeras na kartama.

— To nije sreća — iscerio se samouvereno čuvar zakona — već igra. Poker nije za svakoga.

Holidej je klimnuo glavom. — Slažem se sa vama, poker nije za svakoga. I zato vam predlažem jednu igru. Ako pobedite nosite novac i ja odlazim iz grada, i to još večeras. Ako izgubite, ja nosim novac i ostajem u gradu.

Pri tome je mirno izvukao iz unutrašnjeg džepa svežanj novčanica. Bilo je to čitavo bogatstvo koje je neodoljivo privlačilo šerifa.

— Je li to... čist novac? — upitao je šerif Rep.

Preko Holidejevog lica preletela je senka. Bio je to zaista neljubazan gest čuvara zakona. Međutim, čovek iz Džordžije nije lako gubio nerve.

— Ako mislite da je pošteno zarađen, jeste — umirio ga je on. — Sve su to dale budale koje su sedale da igraju za moj sto.

Rep je samo zabacio glavu.

— Videćemo — rekao je. — Ja nisam takva budala, mister. Niti imam nameru da to budem.

Kockar se podrugljivo naklonio, ali šerif nije opazio ironiju u uglovima njegovih ledenoplavih očiju.

— Samo jednu ili tri igre, šerife? — upitao je kockar, sedajući na rasklimatanu stolicu.

Rep se za časak zamislio.

— Tri — rekao je, za svaki slučaj.

Holidej je klimnuo glavom.

Karte su pale na sto.

Svi su bili oko njih. Dobra polovina nalazila se na šerifovoj strani, druga se nadnosila nad kockara.

Po nekom nepisanom zakonu, kibiceri su bili „osuđeni“ da čute za vreme igre. Svoja iznenađenja ili uzdahe mogli su da ispolje na kraju završnog kruag. I zaista, svi su čekali.

Osim jednoga, iza Holidejevih leđa, koji se povremeno nakašljivao.

Kockar kao da na to nije obratio pažnju.

Na svim kioscima u prodaji album sa komplet markama — sličicama **TALIČNI TOM**

Obradite svoje mališane

pravom zabavom i igrom

I začudo, izgubio je prvu partiju. U stvari, nije se mnogo ni založio. Hteo je da vidi kakav je šerif igrač, da mu malo ovom lakom pobedom „zamaže“ oči, a onda da ga nauči pameti.

Na sredini stola ležala je gomila Džordžijančevih dolara.

Kibicer iza leđa ponovo je počeo da kašlje, u kratkim razmacima.

Džordžijanac se pravio da ništa ne primećuje. Kada je zatražio jednu kartu nije je odmah podigao. Priključio je ostalima i položio pored sebe.

Šerif je trebalo da se odluči koliko će karata za sebe. Izgledalo je da razmišlja duže nego što je uobičajeno.

Kako je oklevanje postalo napadno dugo, odlučio se za dve.

I izgubio!

Bilo je primetno njegovo crvenilo. Rezultat je bio nerešen i sad je treća partija trebalo da odluči čija će ruka da posegne za dobitkom na sredini stola.

Džordžijanac je promešao karte u svom stilu, a onda ih pružio šerifu da preseče.

— Ne pokušavajte sa trikovima — opomenuo ga je šerif.

— Ako nešto primetite, slobodno pucajte u mene — mirno ga je psavetovao kockar.

Šerif nije odgovorio ništa.

Pre nego što je počeo da deli, Holidej se naglo pridigao i prislonio cev svoga „linkolna“ kauboju iza sebe u trbuh.

Bio je to pokret koji je sve iznenadio! Najpre zbog brzine kojom je izveden: i ustajanje i povlačenje revolvera, sve se slilo u jedan tren.

Čovek je zatreptao i malo se trgao.

— Šta to znači? — upitao je.

Bio je visok, snažan momak, preplanulog lica i crvenkaste brade,

negovane i sečene briačem po ivicama.

— Iskašlji se dobro, a onda predi na drugu stranu, pa ćeš sâm doći do odgovora.

Šerif je pozeleneo od ljutine. — Hoćete da kažete da mi je Bul ot- kucavao...

— Rekao sam ono što sam rekao i ništa više, šerife — odvratio je Holidej i ponovo zauzeo svoje mesto. — Dakle, sad možemo da nastavimo.

Šerif je tmurno klimnuo glavom.

Zatim se sve utišalo. Bio je to tajac u kome je šum karata ličio na zavijanje vetra!

Holidejevo lice kao od kamena iskiesano nije pokazivalo ništa dok je gledao svoje karte.

Na Repovom licu, pak, čitalo se beskrajno zadovoljstvo.

Bio je siguran u sebe.

Čak nije zatražio nijednu kartu više iz špila.

Holidej je mirno uzeo za sebe dve.

Onda je pogledao Repa savršeno nezainteresovano.

Šerif je otvorio svoje karte i istovremeno posegao za novcem.

Imao je zaista dobre, četiri kralja!

Ali, pre nego što je stigao da kupi dobitak, kockar je poklopio rukom njegovu šaku.

Metju Rep je prebledeo.

— Zar nećete da pogledate moje karte? — zapitao je.

— Čemu? Ionako sam dobio! — procedio je šerif, sad već manje siguran u sebe.

Holidej je otkrio karte.

— Neverovatno — uzviknuli su okolo. To se retko dešava u pokeru, ali eto desilo se baš sada.

Džordžijanac je imao kare kečeva!

Metju Rep je osetio kako ga srce izdaje.

Niko nije mogao da kaže ni slovo u šerifovu odbranu. Njegovi najodaniji prijatelji i ulizice nisu kod stranca primetili ni najmanji sumnjiv pokret. Igrao je sve vreme s obe ruke na stolu, svestan da ga prate.

— Nebesa! — promumlao je Metju Rep sa neopisivom tugom na licu.

Holidej je odmerenim pokretima pokupio novac sa stola i spustio ga sebi u džep. Zatim je polako ustao i uputio se ka stepenicama.

— Dobro, dobili ste me — rekao je šerif ustajući. — Imate pravo da ostanete u gradu... za noćas. Ali to vas ne oslobađa obaveze da mi kažete svoje ime. Imam pravo da to znam.

Očigledno da je šerif hteo da povrati bar deo svog narušenog autoriteta.

Došavši do stepeništa, Džordžijanac se okrenuo. Lice mu se dopola nalazilo u senci. Bio je usamljen na svojoj strani, svi drugi nalazili su se oko šerifa.

— Zovem se Holidej — odgovorio je polako. — Dok Holidej!

Tajac koji je nastao ličio je na opelo.

— Šta drugo želite da saznate? — dodao je i počeo da se penje.

Svi su gledali za njim otvorenih usta. Slava ukletog kockara obišla je davno tok Misurija, ali u Mejn ga nikada nisu videli od krvi i mesa. Bio je među njima kao priča, legenda.

A sada je odjednom postao stvarnost!

Šerif Metju Rep je shvatio s kim se kockao: sa pokeraškom ajkulom. Skoro da je likovao. Izgubiti od tako paklenog igrača nije bila sramota.

— Neka me obese — progundao je ponovo, sedajući na stolicu — šta taj đavo traži u Mejnu?

— Đavo traži đavola! — dobio je kauboj Reks Bul, koji je kašljanjem davao šerifu znake o Džordžijančevim kartama. Ne dajem ni pet para na te cirkuzantske trikove.

— Nije bilo nikakvih trikova, igra je bila poštena — rekao je šerif nabusito. — Kao što dolikuje pravim igračima.

Zatim se okrenuo ka leptir-vratima i izašao u toplu noć.

Kočija za Klinton „Farel ekspresa“ primila je jednog putnika na samom drumu između Big Gelča i Pet Brežuljaka.

Bio je to Klif Rasel.

Bio je ranjen u ruku, a konj ga je izdao u nezgodno vreme. Počeo je da hramlje i tako ostavio gospodara da sačeka drugo prevozno sredstvo i suoči se sa neugodnim pitanjima povodom rane.

Sinoć kasno iskrasao se iz Mejna i pošao na jugozapad.

Želja da ubije kockara i time dobije ogroman poen kod Galagera, a time i kod njegove kćerke Suzi, iznenada je splasnula.

Nije bio dorastao Holideju.

A ako je već tako, onda je kockar mogao da dode u Klinton i smrsi konce Galageru. Najzad, zar je važno kako doći do Suzi?

Kada bude ostala bez oca, on će se naći sasvim blizu da joj pruži malo utehe i nežnih reči. Posle će sve ići svojim tokom. I zato neka Holidej ubrza tu stvar. Neka se oboje nose u pakao, ako hoće!

Klif Rasel je nekako obrisao krv sa košulje, no ne potpuno.

Zrno mu je samo okrnulo mišicu, ali je pocepalo tkaninu i krv je namočila jedan deo. Sada se to mesto skorelo na suncu i počelo da se lepi za kožu.

Kloparanje točkova učinilo mu se kao najljepša muzika.

Obrak prašine na putu obraslo sa strane žbunovima tamariske i bufalo travom nije mu više izgledao pust i beskrajan.

Kočija „Farel ekspresa“ nije običavala da uz put prima sumnjive, zalutale putnike.

Klif Rasel je sasvim odgovarao opisu neke bitange koji beži od poternica. Bio je pokriven prašinom, mamuze su mu zveckale pri hodu, nisko pripasan „kolt“ stalno se njhacao prema desnom dlanu.

Konj koji hramlje mogao je da bude varka.

Kočijaš Virdžil Kremer je izmenjao pogled sa svojim pratiocem i kad je ovaj klimnuo glavom, zamahnuo je bičem. Imao je nameru da protutnji pored čoveka koji je podigao ruku u znak zaustavljanja.

Međutim, u podignutoj ruci Klifa Rasela odmah se našao teksaški „kolt“. On nije imao nameru da propusti prevoz do Klintona. Ni po koju cenu.

Ispalio je hitac u vazduh i Virdžil Kremer nije stigao da ošine zapregu.

Njegov pratilac je repetirao pušku, spreman da uzvрати vatrom. Samo, bio je već dovoljno blizu Raselu da bi ovaj mogao sigurnim hitom da mu izbijе oružje iz ruku, iako su kola bila u pokretu.

Iznenadeni Kremer zategao je uzde.

Njegov pratilac je ostao razoružan. Sledeći metak mogao je da bude upućen njemu.

Jedna glava sa dugom, talasastom kosom boje zrelog žita, pojavila se na prozorčetu. Mala kapica na vrhu glave služila je za jednu zaštitu od sunca, ali u zamenu za to stajala je vrlo ljupko.

Klif Rasel je zatresao glavom, kao da ne veruje svojim očima. Hitro je zavezao svog vranca za prtljažnik i otvorio vrata kočije.

— Suzi Galager! — uzviknuo je i lice mu se razvuklo u osmeh.

Devojka nije bila oduševljena ovim susretom, i to je jasno pokazala. Nasmešila se iz puke pristojnosti i zavalila na svoje sedišće.

— Kako ste, Klife? — rekla je.

On je dotakao prstom obod svog šešira i smestio se preko nečijih nogu u suprotni ugao. Nije skidao pogled sa rančerove kćerke.

Bio je to zaista iznenađni susret. Iz njegovih udova začas je iščilio sav umor. Ni ranu više nije osećao, sve dok je Suzi nije primetila.

— Desilo vam se nešto? Neka neprilika? — upitala je dosta mirno. — Niste valjda zaista hteli da pucate na kočijaša?

— Malo je trebalo — progundao je i obrisao usta nadlanicom.

Sem Rasela, u kolima su bila još tri putnika.

Suzi je bila jedina dama. Vitka a obla, devojka raskošne kose i blistavoplavih očiju umela je da i na paklenoj vrućini ranog popodneva ostane lepa i dražesna.

Jedva ako je bila napunila dvadeset godina. Nije ničim podsećala na oca ni likom ni karakterom. To joj je i Galager jednom prebacio. „Do đavola“, rekao je, „trpeljiva si i mirna kao tvoja pokojna majka. Bio sam željan da jednom vikne na mene ili da mi protivureči! A ona je samo ćutala i smešila se. U tome je zaista bila jača od svih...“

Nosila je jednostavnu belu haljinu sa riševima, nešto šireg izreza na ramenima. Mali suncobran i tašnica jedva veća od njene pesnice nalazili su se u devojčinom krilu i lako podrhtavali pri truckanju kola.

Do nje je sedeo starac, čija je koža bila kao pergament.

Sve osim očiju na njemu slutilo je na skorbu smrt. Jedva se držao uspravno, poluotvorene oči borile su se sa snom, čvornovate šake grčevito su stezale ivicu kočije da ne bi poleteo na drugu stranu.

Imao je na glavi neki smešan šešir sa probušenim dnom od koga se nije odvajao ni u snu.

Zvao se Džon Drajver i proveo je dugi niz godina na „Ranču BK“.

Klif Rasel nije imao velikog razloga da pozdravi Drajvera. Međutim, doselio se da je on verovatno devojčino društvo na putu, pa je napravio izuzetak da mu se osmehne.

— Šta radiš, Džone? — upitao je reda radi.

— Umrla je Karolina — umesto starca odgovorila je Suzi. — Išla sam na sahranu u Big Gelč.

— Sami? — začuće se Rasel.

— Nisam sama, ujka Džon i ja — odgovorila je.

Rasel se podrugljivo iscerio.

— Drajver? Kakva vam je on zaštita, Suzi?

Devojka je pocrvnela.

— Meni ne treba zaštita, Klife — odbrusila je. — Bolje gledajte svoj posla.

— To i činim — cerio se on — gledam vas. Vi ste moj najdraži posao...

Ona okrete glavu. Starac se promeškoltio na svom sedištu, posmatrajući Rasela tupim pogledom.

Treći putnik je sedeo u drugom uglu, zatvorenih očiju. Svoje duge noge ispružio je pod suprotno sedište i blaženo čitao.

Bio je gologlav, svetloplave kose sa razdeljkom po strani. Po zategnutoj tkanini košulje na mišicama, uočavala se njegova snažna konstrukcija, a ništa manje opasno delo-

vao je „kolt“ na levom boku sa drškom okrenutom napred.

Čudan položaj oružja, sinulo je Raselu kroz mozak.

Uz put, razmišljao je o Karolini i nije uspeo odmah da se seti o kome je reč i zašto je Suzi Galager potegla u Big Gelč da prisustvuje sahrani.

Onda se setio priča o vrsnoj domaćici na ranču, koja je samo neki mesec pre njegovog dolaska, bolesna i istrošena, otputovala u svoj rodni kraj da tamo umre.

Karolina je bila Drajverova žena i moglo bi se reći da se sa Suzi izuzetno lepo slagala. Prošla je jedna godina, druga... a Karolina Drajver nije umirala. Ipak je bila prikovana za postelju. Galager joj je slao nešto novaca i ponekad poslao nekog svog čoveka da je obide. Džon Drajver je za četiri godine više bio u Big Gelču nego na ranču. Najzad se i on preselio tamo, uz ženu. Sada, kada je ostao sam, Ben Galager ga je pozvao sebi.

Klif Rasel je odmeravao Drajvera, bez trunka saosećaja.

— Tebi je potreban vazduh, Džone — oslovio ga je najzad.

Starac je potpuno otvorio oči.

— Zagušljivo je... promućao je i sam.

Rasel je klimnuo glavom.

— Što ne prošetaj malo na krov? — rekao je. — Tamo će ti biti ugodnije!

Suzi se prenu.

— Na krov? — namrštila se. — Njemu je dobro i ovde! Zašto bi gutao prašinu gore?

— Zato što ja to predlažem — rekao je nadmeno Rasel, računajući da je zbog opasnosti u obliku demonskog kockara Galager već otpisan. Sada je trebalo Suzi dati na znanje da mora da računa samo s

njim, Jer, Rasel je lako mogao da ukloni svakog suparnika.

— Ne sećam se — rekla je — da ste imali hrabrosti da se na ranču tako ponašate! Uklonite čizme!

Ali on se samo cerio.

— Ne dopada vam se njihov miris, zar ne? — upitao je. — Mislite da sam običan kravar? Kaučoj sa sedlom? Budala? Najamnik?

Ona ga je pogledala pravo u oči.

— Šta biste vi voleli da budete?

On se nagao napred.

— Jednom sam vam već rekao — dobacio je tiho. — Život sam vezao za vas... i nikog više.

— A ja sam vam i tada kazala da ste pijani!

Klif Rasel se vratio natrag na sedišta, zadovoljan nekom svojom tajnom mislju. Onda mu je Drajver ponovo privukao pažnju.

— Zar nisi otišao gore, Džone? — upitao ga je i sevnuo očima.

— On ostaje sa mnom! — umešala se Suzi.

— On će se popeti — protivurečio je Rasel. — Predosećam da je u dobroj kondiciji i da se može doći krova dok su kočije u trku...

Sve više ga je obuzimala zlovolja. Nešto zbog rane, nešto zbog dugog dreždanja na suncu u iščekivanju kočije.

— Šta čekaš? Izlazi! — proderao se na Drajvera.

Starac se izbuljio u Rasela, shvatajući da to više nije šala.

— Ne! — uzviknula je devojka i uhvatila Drajvera. — Ujak Džon ostaje sa mnom. A vi ćete sve ovo platiti kad dođete na ranč!

— Ja mogu samo da naplatim, a ne da platim — rekao je bezobrazno.

Suzi Galager nije mogla da dođe sebi.

— Šta je sa vama, Klife? — upitala je u očajanju.

— Imam svojih razloga — rekao je on. — Uzgred, da znate da nisam pijan. Osim ako ne tumačite moju ljubav prema vama pijanstvom?

Četvrti putnik, u uglu kočije, otvorio je oči i mutnim pogledom prešao preko lica ostalih.

Imao je na sebi pamučnu košulju nebesnoplave boje sa belim uzdužnim prugama i tamne pantalone pripijene uz noge. Sve je to mirisalo na novu, tek skinutu odeću sa rafova neke velike robne kuće u obalskim gradovima.

Oči su mu se zadržale najviše na devojci.

Za trenutak, njihovi pogledi su se ukrstili. — Njegov — ispunjen radoznalošću i simpatijama, njen, preplavljen očajanjem i molbom za pomoć.

Jer, Klif Rasel je postajao sve razdraženiji i opasniji.

Da bi nekako smirio situaciju, stari Džon Drajver je rešio da napusti kočiju. Da bi ga na to podstakao, Rasel ga je zgrabio za vrat i snažno prodrmusao.

— Gubi se! — proderao se. — Imam važan razgovor sa mladom mis Galager.

Na zvuk Galagerovog imena, plavokosi putnik se sasvim rasanio.

Polako je povukao sebi svoje snažne noge i namestio se na sedištu.

Suzi Galager je pogledom premerila stranca. Nije pripadao određenoj vrsti, iako bi se reklo da je odelo na njemu, sastavljeno od košulje, pantalona i čizama, odavalo jahača neke gradske kompanije, ili službenika velikog saluna.

Nije mirisao na znoj i viski kao Rasel. Imao je ruke bez tragova teškog rada. Bili su to snažni, ali neobično oblikovani zglobovi, sa pažljivo podrezanim noktima i finom kožom.

Devojka je skrenula pogled, ali Raselu je bilo dovoljno da ulovi njegov pravac. Zatim je i sâm posvetio pažnju nepoznatom.

Klif Rasel nije podnosio misao da se neko drugi dopadne Suzi Galager osim njega.

Svi njeni raniji udvarači pod tajanstvenim okolinostima su odustajali od svojih zaljubljeničkih i ženinbenih namera, a da ona toga nije bila svesna. Nije umela da objasni zašto su naglo postajali hladni prema njoj. A u sve to je Rasel mešao svoje prste.

Neke je batinao, nekima pratio vrelim olovom ako se ne okanu gazdine kćerke i svi su bili prinuđeni da odustanu.

Tako se sa nepodnošljivom, dosadnom upornošću oko nje vrzmao samo Rasel.

Putnik sa kosom na razdeljak ignorisao je besne nadzornikove munje iz očiju.

— Mis Galager? — javio se nepoznati, čarobno se osmehujući prema devojci. — Ko vam je Ben Galager iz Klintona?

Devojku je iznenadilo ovo direktno pitanje.

— To je moj otac — rekla je.

Klif Rasel je osetio da zapada u drugi plan. Stranac je umeo da se osmehuje sa prirodnom ležernošću, a Suzi je takođe odgovarala istom merom.

— Poznajete ga? — pitala je devojka.

— Nedavno smo se upoznali. — odgovorio je plavokosi.

Rasel je uvideo da mlada gazdica ume da bude i nasrtljiva, ali samo kad on nije u pitanju. Iako je stranac začutao, ona nije imala nameru da prekine započeti razgovor.

— Idete li u Klinton? — pitala je.

— Samo do Vajtlenda.

— Ali... tamo kočija ne staje?

— Staće.

Ona je oborila pogled.

Plavokosi je govorio samouvereno i sigurno. Umesto gestikulacije rukama, čime se služio Rasel, on je koristio samo jedno sredstvo: oči. Oči bi mu zablistale kadgod bi pogledao devojku.

Nadzornik „Ranča BK” više nije mogao da sedi na svom mestu.

— Slušaj, ti, ispeglanko! — zarežao je na svog saputnika. — Zaklopi oči i nastavi da sanjaš gde si malopre stao...

— Sanjao sam baš ovu damu — odgovorio je mirno mladić.

Raselovo lice se smračilo.

— Tražiš kavgu? — upitao je muklo.

Plavokosi ga je začuđeno pogledao.

— Ne pada mi na pamet — rekao je. — Ali i ne bežim od toga.

— Može ti se desiti da iskočiš pre Vajtlenda.

— Ostaću opet na nogama.

Smrtonosni plamičak zaigrao je u Raselovim zenicama. Suzi Galager je to na vreme primetila. Nije želela da se odigra bilo kakav obračun pred njom. Plašila se za lepuškastog stranca.

— Tako je toplo — žustro je rekla i odvezla vrpcu ispod vrata, kojom je bila pričvršćena kapica na temenu. Kosa joj se rasula u valovima i prekrila ramena.

— U pravu ste — složio se Rasel, ne skidajući pogled sa hladnokrvnog mladića. — Neko bi trebalo da izleti iz kola i oslobodi više vazduha...

Mladić ga je pogledao razdragano.

— Pa zašto ne iskačeš? — upitao je.

Klif Rasel je pozeleneo od besa. Njegova ruka se spustila prema opasaču, spremna da se prihvati oružja i natera stranca da zaigra njegovu igru. Istovremeno, krajičkom oka je pazio da plavokosi ne pokuša da mu parira izvlačenjem svog „kolta“.

Međutim, od svega toga nije bilo ništa. Mladić nije imao želju da dohvati „kolt“. Samo je ispružio svoju snažnu levicu i Rasel je osetio kao da ga je grom pogodio po vilici!

Pre nego što je stigao da se dokopa oružja, Klif Rasel je, odbaćen strahovitim udarcem, lupio o vrata, otvorio ih i propao kroz njih na zemlju!

Kočija se nije zaustavljala.

Suzi Galager je sa krajnjim zaprepašćenjem promolila glavu kroz prozorče i ugledala nadzornika očeyog ranča kako se koprcu po zemlji.

Bio je to udarac koji je i Džonija Drayvera trgao iz otupelosti.

— Nebesa — zakreštao je starac — taj će misliti da imate kopito umesto šake, mister!...

Mladić je slegnuo ramenima, s izvinjavajućim pogledom prema devojci.

— Sad se lakše diše — rekao je.

— Lakše — složila se ona, ne krijući svoje divljenje prema ovom iznenađujućem preokretu. Njegova primedba se, očigledno, odnosila i na vrućinu u kočijama i na Raselovu nametljivost.

— Rekoste da silazite u Vajtlenđu — nastavila je devojka razgovor kao da Rasel nikada nije ni bio u kolima.

— Da, a verovatno ću posle toga doći u Klinton — odgovorio je plavokosi posle kratkog ćutania.

Suzi Galager je pomislila da je to zbog nje i ustreptala je.

Ali on joj je priredio novo iznenađenje.

— Doći ću na vaš ranč — kazao je — na poziv vašeg oca.

— Oca? Ali... Nije mogla da nađē reči. — Rekli ste da ste se samo jednom sreli? — upitala je.

— To nije mnogo — priznao je on — ali nije ni malo. Dozvolite da se predstavim...

— Ja sam Vitridž, Vort Vitridž iz Sent Luisa. Da sam znao da Galager ima tako zlato na ranču, došao bih odavno da mu se nagledam sjaja...

Suzi Galager je buknila u obrazi-ma.

Bila je to boja koju je Vitridž obožavao: boja crvenih ruža...

•

Klif Rasel nije znao kako se dokopao Vajtlanda.

Ugledao je u sumrak nekoliko potamnelih, sivih krovova i nije poverovao svojim očima. Pre toga se uzalud nadao da će neko naići na konju ili u kakvim kolima.

Sunce ga je nemilosrdno peklo, a on je, takođe nemilosrdno, žuljio čizme i uporno koraćao kroz bespuće prema jugozapadu.

Više nije mislio ni na Holideja ni na devojku. U svesti mu se bio duboko urezao lik Vorta Vitridža koji ga je izbacio jednim udarcem iz kočije! Prokletstvo, kakav je to bio pogodak. Mislio je ča će mu prsnuti glava. Osvestio se tek na zemlji, ugruvan, bez konja, bez kapi vode, samo s oružjem koje je moglo vrlo malo da mu pomogne na putu.

A samo pre nekoliko večeri bio je vođa svojih ljudi na velikom Galagerovom ranču. Nadzornik čija se reč poštovala, na koga se gazda oslanjao kao na samog sebe!

Sad je ličio na poslednjeg bednika.

Ni konja, ni sedla... Samo mržnja u srcu. To ga je održalo da istraje.

Sećao se plavokosog, koji je rekao da putuje do Vajtlenda.

Biće to prava svečanost za njegovu dušu ako ga tamo zatekne u sumrak.

Izrešetaće ga! Ni u paklu se taj gad neće setiti njegove Suzi.

Prva kuća na koju je naišao bila je krčma „Mamuze“. Misao na bocu viskija malo ga je okrepila i ubrzala mu korak. Sa treskom je otvorio rasklimatana vrata.

Nekoliko glava okrenulo se prema njemu. Među njima bilo je i lice Deša Kolinsa, koga su Holidejevi hici isterali iz Pauder Hila.

Bio je sam. Ni nalik na oholog, bahatog razbojnika koji je nedavno oteo Pauder Hil držao u šahu.

Iznad stola ocrtavala su se njegova široka ramena i snažna prsa, a dole, uzani kukovi i krive noge bile su skrivene od pogleda radoznalaca. Desna šaka bila mu je umotana u neku prljavu krpu.

Vajtlend je primao i veći ološ od Kolinsa.

Kolins je ugledao pridošlicu i odmah ocenio da je prevalio dug put i da mu oči gore od žeđi.

Propusnicu za šank imao je o bedru. Teksaški „kolt“ o koga se češala desna šaka. Leva mišica bila je okrvavljena, i to je bio znak da mu je za petama ili zakon ili neko sposobniji od njega.

Vlasnik saluna Smoki Bel, stajao je nalakćen o stari, ispucali šank i tupo osmatrao došljakove prašnjave čizme. Nije računao da će novajlija u Vajtlendu imati čime da plati piće.

Oči su mu živnule kad je ugledao veliku novčanicu u Raselovim prstima.

To nije promaklo ni Kolinsu. Prosto su ga zasvrbeli prsti na dršci revoivera.

— Čelu bocu — zarežao je Rasel promuklim glasom — i da više nisi pijlio u mene!

Smoki Bel je progutao odgovor. Prvo, čovek je imao novac, a drugo, bilo je u njegovom glasu nečega što je zazvučalo kao lomljiva stakla.

— Dva dolara — rekao je krčmar, cereći se što je mogao ljubaznije.

— Zadrži kusur — dobacio je nadzornik i odgegao do praznog stola.

Liuta tečnost spržila mu je creva i zapalila suve, ispucale usne. Rasel je zgrčio lice.

Kolins se digao sa svoje stolice. Poneo je sa sobom praznu prijavu čašu i bez pitanja zauzeo slobodno mesto za Raselovim stolom.

— Mene ta tečnost ne peče, drugar — oslovio ga je razbojnik.

Klif Rasel ga je pogledao mrko.

— Nisam ti rekao da je slobodno.

— Nisam te ni pitao — iscerio se Kolins. — Šta te muči? Možda možemo to zajedno da rešimo?

— Ne ličiš mi na nekog lafa — prezrivo mu je odvratio ovaj.

— Ime mi je Deš Kolins — isprsió se razbojnik zažarenog pogleda. — Čuo si o meni?

— Jesam — priznao je Rasel, ali vrlo sumnjivo. — Nisi izgleda u velikoj formi? Ko te je tako udesio?

Ali on nije bio raspoložen da se vraća u prošlost. Pružio je čašu i Rasel mu je nasuo do vrba.

— Tražim nekoga — javio se nešto kasnije Rasel, pošto je sadržina bocu odmakla više od polovine. — Jednog momke plave kose u plavoj košulji i crnim pantalonama...

— Nosí „kolt“ sa drškom okrenutem napred? — prekinuo ga je Kolins.

Rasel ga je šćepao za prsa.

— Taj je! Gde si ga video? — prosiktao je.

— Polako — otrgnuo se Kolins od Rasela. — Ne žuri, neće ti umaći. Da prvo ispraznimo ovo...

Ali Klif Rasel nije bio raspoložen da terevenči. Odgurnuo je bocu i ona je pala sa stola na pod.

Kolins je žalosno pogledao za protutom tečnošću.

— Gde je? — upitao je nadzornik suvim glasom.

— Nije trebalo da razbiješ tu bocu — procedio je Kolins.

Posle bekstva iz Pauder Hila nikako nije uspevao da se srdi. Ostao je bez pomoćnika i bez prebijene pare u džepu. U Vajtlandu nije bilo banke koja bi se mogla opliačkati. Šansa mu se pružila jedino u Clintonu. A za takav poduhvat trebalo je da ima partnera. Klif Rasel mu se učinio pogodnim za to.

Međutim, on je trenutno bio zagrejan za stranca plave kose.

— Šta ti je uradio? — interesovao se Kolins.

— Nije važno! — odseče Rasel smrknutog lica. — Hoću da vratim jedan dug.

— Reći ću ti — šapnuo je Kolins, cereći se. Prst je upro prema tavanici. — On je gore...

— Gore? — nije shvatao nadzornik „Banč BK“

— Gore. Kupa se...

Klif Rasel je buljilo u razbojnika kao da je poremetio pameću.

— Rekao si da se... kupa? — procedio je.

— Baš tako — klimnuo je glavom neobrijani razbojnik.

Lice Klifa Rasela razvuklo se u satanski osmeh.

— Voleo bih da ga iz tog čabra isteram pravo na ulicu — rekao je i stisnuo obe šake, pa su mu zglobovi pobelili.

Misao na Suzi Galager ponovo mu je zamračila um. Kao da je sam đavo umešao prste u njegovu sudbinu i poslao plavokosog ispeglanka da mu prepreči put do devojke.

— Idem po njega — naglo je ustao

Kolins se takođe pridigao.

— Praviću ti društvo — rekao je, pritežući opasač. — Dugokosi ne izgleda kao žutokljunac.

Rasel ga nije odvrćao.

Vlasnik „Mamuze“ Smoki Bel, ravnodušno ih je ispratio pogledom dok su se peli trulim, klimavim stepenicama. On je na vreme video novčanice ostavljene na stolu: bilo ih je dva puta više nego što je trebalo.

Bio je to dobar znak da treba samo da zatvori oči i zapuši uši.

Sobu su pronašli odmah. Na jednoj su vrata bila širom otvorena, a iza drugih čulo se veselo zviždukanje i šumovi vode.

Raselovo lice se ozarilo zadovoljstvom.

Rukom je pokazao Kolinsu da se uputi na drugi ulaz, sa istočne strane.

Razbojnik je klimnuo glavom, unapred se radujući spektaklu. Čovek koji se kupa sigurno je zaboravio na najosnovniju opreznost.

Klif Rasel je nogom grunuo u vrata i odvalio ih iz šarki. Vort Votridž se trgao poput napadnute guje.

Nalazio se u nekom velikom buretu, do ramena zagnjuren u sapunicu. Opasač sa „koltom“ nalazio se prebačen preko stolice, na dohvrat ruke.

Klif Rasel u magnovenju nije obratio na to pažnju. Da jeste primetio bi da u futroli nedostaje oružje.

A Rasel je svoj imao u šaci.

Ugledavši svog poznanika iz kočije, Vitridž je napravio ljubazno lice.

— Dodaj mi sapun kad si već tu! — zamolio ga je.

Sapun! Kakav bezobrazluk!

Klif Rasel je digao svoj „kolt“.

— Daću ti sapun, ispeglanko — dobacio mu je — ali da ga progutaš! Mislio je to sasvim ozbiljno kad je rekao. Verovatno je to osetio i sam Vitridž.

Kada je Rasel pružio ruku prema stolici na kojoj se nalazio veliki, žuti komad sapuna, za trenutak je spustio cev svog oružja.

Vort Vitridž je mirno izvukao iz vode svoj „kolt“!

— Ne mrdaj! — upozorio je Rasela hladnim glasom.

Nadžornik se ukočio kao skamenjen.

A onda mu se licem prevukla senka neverice.

— Taj ti neće upaliti, ispeglanko! — rekao je samouvereno.

Vitridž je pritisnuo oroz i zrno je prohujalo pored Raselovog uha. Zaprepašćenje se ukazalo na napadačevom licu. Vitridž se smeškao na svoj ljubazan, nenametljiv način.

— Kad god se kupam kauboju — dobacio mu je — umotam oružje u specijalan platneni omot... i kupamo se zajedno.

— Prokleti smrdljivko! — zarežao je Rasel. — Ubiću te!

— Ne bih to pokušao...

Iza Vitridževih leđa začuo se jasan šum. Najamnik Bena Galagera iz Sent Luisa znao je da su ga uhvatili „u makaze“.

— Baci taj nasapunjeni „kolt“! — naredio je Kolins sa suprotne strane.

Vitridž je slegnuo ramenima i raširio prste. „Kolt“ je zveкнуo o pod.

— Tako te volim, golube! — rekao je Rasel i zamahnuo.

Udarac bi svakako bio neugodan da ga je Vitridž sačekao. On je, međutim, skliznuo prema dnu bureta i nadzornikova šaka sa pružjem uronila je u prljavu vodu, prskajući ga po košulji.

Psujući, trčao je ruku natrag. Istovremeno, Vitridž je izašao iz bačve, nakvašen preko glave i umotao se u peškir.

— Ne želim da umrem kao od majke rođen — rekao je Vitridž i počeo žurno da navlači pantalone.

Kolins je najzad skupio usta i prislonio cev svog oružja u Vitridžova rebra.

— Samo bez trikova, momče! — opomenuo ga je.

— Prokleti pas! — zarežao je Rasel, mereći Vitridža pogledom koji je ubijao. — Vратиću ja tebi ono pešačenje!

— Nikada se ne zna šta će ko kome vratiti — rekao je Vitridž.

Kolins se protrljao po bradi.

— Nećeš ga ubiti ovde? — upitao je.

Rasel je odmahnuo glavom.

— Prvo će trčati za mojim konjem — odgovorio je. — Sve dok mu se tabani ne zapale!

IV

Ma koliko mu lice govorilo suprotno, Vort Vitridž se nije osećao nimalo veselo.

Izveli su ga iz sobe sa uperenim „koltovima“.

U donjoj prostoriji „Mamuze“ nekoliko tipova je bezizrazno pratilo povorku sa sprata. Vlasnik Šmoki Bel, pravio se da ne vidi ništa!

Kolins se čak nije potrudio da sakrije svoje oružje; držao ga je upereno ravno u Vitridžovu kiemu.

Napolju se s brežuljaka spuštao suton, poput jahača u ogromnom, tamnom ogrtaču.

Kolins je odvezao svog vranca i poveo ga Raselu. Uz put je skinuo laso.

— Možda će se Galager pitati što me nema? — oslovio ga je Vitridž, ne pokazujući ni strah ni paniku.

— Zašto bi? — smejljio se Rasel, razvezujući konopac.

— Trebalo je da mu se javim što pre!

Nadzornik je žmirnuo očima, kao da je pogledao u sunce.

— Tako? — kazao je otagnuto.

— Da nisi ti taj iz Sent Luisa?

— Otprilike.

Rasel je razmišljao nekoliko časaka.

— Utoliko gore po tebe — iscerio se. — Progutaće te mrak i Ben Galager će te se načekati...

— Ona zna ko sam — mirno je uzvratilo Vitridž.

— Pohvalio si se kod Suzi. ha? — zavilao je nadzornik lasom, ispisujući u vazduhu krugove. — Ali morao si znati da ćeš do nje doći samo preko moga leša. Ona je moja!

Kolins je odjednom postao nervozan.

— Zašto razglabaš? — doviknuo mu je. — Veži ga za konja i poteraj! Nešto mi se ne dopada u vazduhu...

— Sigurno da neću stajati mirno da me vežeš — smeškao se Vitridž Raselu.

— Onda se možeš pomoliti bogu — posavetovao ga je on. — Meni je svejedno kako ćeš umreti; ali moraš prvo da ispaštaš.

Ali sudbina je htela da se sve ne odigra tako kao što je Rasel namestavio. Na drugoj strani ulice, kao da je iz zemlje iznikao, pojavio se

jedan konjanik od čije pojave je Kolins uzdrhtao.

Konjanik u tamnom odelu na rasnom ždrepcu zelenku.

Kolins je odjednom počeo da se povlači.

Klif Rasel nije shvatio ponašanje svog novog partnera.

— Da nisi ugledao avet? — zapitao ga je ironično.

Kolins je, istina, držao „kolt“ u ruci, ali tako nesigurno da je izgledalo kao da je zaboravio da ga uopšte ima.

— Taj je gori od aveti — promrmeljao je za sebe, ali je Rasel čuo svaku reč. Uhvatio je Kolinsov pogled, pa je i sam preleteo očima prema ulici.

Kroz zube je istisnuo samo dve reči:

— Dok Holidej!...

Zvuk tog imena je ošinio Kolinsovu svest kao grom.

— Šta si rekao? — promucalo je. — Dok Holidej?

Jahač je jednim pogledom obuhvatio trojku na kraju ulice. Dvojica od njih su držali „koltove“ u šakama, treći je bio bez oružja, kao na nišanu. Sve mu je bilo jasno.

Klif Rasel je pomislio da će najbolje biti da ništa ne preduzima. Kolins je, naprotiv, želeo da povrati svoj ugled u sopstvenim očima. Pogotovu sada, kada je znao s kim ima posla. Savladati čuvenog strelca bila je suluda ideja da se time proslavi po čitavom Srednjem zapadu!

— Zar nema ništa od trčanja? — podsmehnuo im se Vitridž.

Klif Rasel se osvestio. Bez mnogo razmišljanja ispalio je hitac u čoveka iz Sent Luisa. Iščekujući valjda sličan potez, jer je po iskripljenom Raselovom licu zaključio da je na kraju živaca. Vort Vitridž je odskočio u stranu.

Međutim, olovo mu je prosviralo kroz rukav i otkinulo komad kože na podlaktici.

— Ti se ne mešaj! — zauriao je Kolins i podigao oružje na kockara. Meci su kao zolje prohujali iznad sedla.

U prazno!

Džordžijanac se više nije nalazio tamo. Skliznuo je niz konjski bok na zemlju i u padu izvukao svoj „linkoln“.

Predosećajući pravu opasnost sa te strane, Klif Rasel je cev svog oružja okrenuo prema kockaru. Ali, pre nego što je uspeo da opali, Klif Rasel je ostao bez revolvera i stao je kao ukopan.

Kolins je prošao nešto lošije: komad olova razneo mu je desno rame i odbacio pod prednje noge sopstvenog vranca.

Vitridž je mirno podigao nadzornikov „kolt“ koji je pao čak do njegovih čizama.

Neko drugi na njegovom mestu iskoristio bi gužvu i lako došao do obećanih Galagerovih deset hiljada dolara! Trebalo je samo ispaliti dva precizna hica u čoveka na zemlji.

Ali, njegov život bio je spasen baš zahvaljujući tom čoveku. A Vort Vitridž nije bio poslednja bitanga.

Dok se barutni dim dizao u sumraku, Holidej se digao sa tla i otresao prašinu sa sebe.

— Zaboravio si Pauder Hil? — podsetio je metalnim glasom razbojnika.

— Samo kad crknem! — odgovorio je ovaj. — Ali nije ni Dok Holidej neranjiv.

Klif Rasel je ćutao. Gledao je u zemlju, s nekim iznenadnim pokajničkim izrazom na licu. On je bio rešen na sve, samo da se iščupa iz ove glupe situacije i odjase na

ranč pre kockara i ispeglanka iz Sent Luisa!

— Tebi ne znam lice — primetio je Holidej nehajnim glasom — ali ću ga zapamtiti.

Klif Rasel je jedva progutao pljuvačku.

Vort Vitridž im se lagano pridružio.

— Dobro došli u pravi čas — oslovio je Holideja, otvoreno mu gledajući u oči. — Izgladili ste ovaj naš mali nesporazum i sada je sve u redu.

Kockara nije pekla radoznalost i Vitridž nije imao razloga da izmišlja neku priču. On i Rasel su znali cili njegove misije, no obojica su to zadržali za sebe.

U stvari, Vitridž se pitao hoće li uopšte uspeti da ispuni svoje obećanje dato Galageru!

— Ako vas interesuje kako su me spetljali, moram vam priznati da sam bio u buretu s vodom kad su upali! — smeškao se Vitridž.

Kockar se oslonio rukama na jaku sedla. — Kao što vidite kupanje nije uvek zdravo — primetio je i Vitridž nije mogao da odredi nema li u njegovom glasu podsmeha.

Zatim je okrenuo konja i udaljio se.

Vitridžu se kasnije činilo da je sve to bio san.

Taj misteriozni čovek koji je izronio iz sutana i isto tako nestao u njemu, zar je zaista postojao? Da nije bilo Kolinsa i Rasela, razoružanih i potištenih, Vitridž bi uhvatio sebe da halucinira.

Međutim, video je za trenutak Holideja. Njegove crte ostale su mu u svesti kao nožem urezane. Priznao je sebi da ga se plaši i da mu se divi istovremeno!

Ne obazirući se na Kolinsa i Rasela, Vitridž je pojahao Kolinsovog

konja i odjurio prema izlazu iz grada. Kolins je zaustio da vikne za njim, ali se predomislio. Zaključio je da su na kraju krajeva ipak dobro prošli. Mogli su ostati mrtvi na ulici, a Vitridž im je pružio šansu da krenu svaki svojim putem. Budući da nije mogao da računa na Rasela, Kolins je sračunao da će biti najbolje ako oružjem pribavi konja na nekom od obližnjih rančeva i posle toga odjaše na zapad.

Nadzornik Galagerovog ranča razmišljao je drukčije. On nije mogao da bira. Mučila ga je pomisao da će plavokosi kicoš otići pre njega na ranč i da će imati vremena da obrlati Suzi. Sav besan, pijunuo je na zemlju i krupnim koracima uputio se ka krčmi, zveckajući mamuzama u hodu. Zveckanje mamuza se čulo i kad ga je progutala tama na drugoj strani neosvetljene ulice.

Kolins se osećao bedno.

Rame je počelo da ga razdire bolovima. Prvo što je morao da učini bilo je da nade nekog krpča kostiju, ako je takav uopšte postojao u mestu kakav je Vajtland.

— Doktora? — zabezeknuo se usamljeni prolaznik na ulici, neki čičica sa dvocevkom o ramenu. — Ovde ima jedan...

— Gde? — zainteresovao se Kolins.

Stari je pokazao palcem iza sebe.

— U onoj krovinjari... Ali retko kad je trezan.

— Otrezniću ja njega već.

Starac je zavrteo glavom.

— Gde vam je konj, mister? — upitao je sumnjičavo.

Kolins mu se uneo u lice.

— Šta je s tobom, matori? Vidiš da nemam konja!

— Onda... nešto sa vama nije u redu. Ako nemate konja, zašto će vam doktor?

Kolins je zurio u starog, kolebajući se da li da ga čuše dlanom po ustima. A onda mu je iznenada sinulo!

— Hoćeš da kažeš da je tamo veterinar? — zarežao je.

— Naravno — rekao je čičica i produžio put.

Kolins se ipak uputio u pokazanom pravcu.

V

„Ranč BK” nalazio se četiri milja od Klintonu.

Bila je to visoravan sa dosta pašnjaka, izložena suncu kao na dlanu. Suše su poslednjih godina uticale na sve ostale rančeve osim na Galagerov.

Jer, on je bio vlasnik te visoravni sa koje se jedini potok u tom kraju spuštao u nizine i natapao žitna polja i pojiio ožednleu stoku.

A onda je odjednom presušio.

Rančeri u dolini su izbijali na obale suvog korita, ne verujući svojim očima.

Potok nije mogao sam od sebe da presuši.

Istina, žege su bile nesnosne, potok je bio sve slabiji — pa ipak, nije mogao tako iznenada da presahne.

Uzrok tome trebalo je potražiti na samoj visoravni...

Galager je, u to vreme, bio zauzet drugim brigama. Sve je bilo u zakašnjenju: od Klifa Rasela, pa do samog kockara.

Njegova kćerka došla je kočijom u popodnevni časovima sa zaista neobičnom pričom. Galager je poslao tri momka sa ranča da je sa-

čekaju u gradu i doprate do ranča. Čudni sjaj u devojčinim očima uzdrmao je Galagerovo srce i izazvao tračak ljubomore.

Tako je mogla samo da izgleda zaljubljena cura!

Stari Džon Drajver umešao se među ostale momke, dok su otac i kći odlazili prema velikoj zaradi, čije su prozore i krovove dodirivale grane drveća.

Galagerov ranč bio je najveći u tom kraju.

Zgrade za stanovanje sastojale su se iz četiri dela. Središnja, najveća i najraskošnija, pripadala je njemu i Suzi. Ali i takozvane barake za kauboje nisu bile barake u pravom smislu te reči. Bile su prostrane, suncane, bez postelja na sprat, sa dasčanim podom, a ne običnom utabanom zemljom.

Soba u kojoj su se nalazili Galager i njegova kći imala je stari izdanci nameštaj. Ben Galager se nije želio odreći tih prastarih komada koje je nasledio od oca i među kojima je odrastao. Sve ga je u sobi podsećalo na mladost, na davna vremena u kojima je spoznavao samo lepe trenutke života. Stari zidni sat iznad postelje oдавно je prestao da kuca. Drveni tremožac, drvene činije okačene o zid, iskrzane zavesice na ormaru za knjige, stara lovačka puška tipa „majnerd“ — sve su to bile pohabane, preživele stvarčice iz prošlosti i samo je on mogao da shvati njihov značaj za sebe samog i da ih takve i dalje voli...

U ovu sobu Suzi je ulazila retko, samo kad je otac pozove.

A zvao je obično pred neki važniji razgovor. Njih dvoje su inače malo razgovarali, jer su bili dva različita sveta. Ona liupka, nežna, savitljiva ali ne i pokorna, a on snažan, nemilosrdan, čvrst, pone-

kad topao, ali uglavnom osoran i zauzet svojim poslom...

Galager nije trpeo pristijsa prijateljstva sa ljudima iz Kliftona ili susedima. Za devojkū se to ne bi moglo reći. Ona je i među neprijateljima stvarala nove poznanike. Da nije imala u blizini Klifa Rasela, oдавно bi osetila čari udvaranja i zvuke muzike na gradskim igrankama...

Dok je pričala doživljaj iz kočije, na drumu između Big Gelca i Pet Brezuljaka, Galager je odsutno slušao. U stvari, pratio je izraze njenog lica koji su se menjali uvek pri pomenu jednog imena — Vorta Vitridža!

To mu se nije dopadalo. Međutim, smogao je snage da prećuti svoje negodovanje i da je sasluša do kraja.

Od svega je zapamtio samo dve stvari: nedoliceo, reklo bi se čudovišno ponašanje njegovog nadzornika, i vitoški ispad najamnika iz Sent Luisa koji je nasrtljivog Rasela izbacio iz kočije.

Za rančera — to je najverovatnije bila prljava igra koju je zaigrao Vitridž.

O Holideju nije želio da kaže devojci ni reč. Pa ni o pravom smislu poziva Vorta Vitridža na ranč. Uostalom čak i da je hteo ne bi mogao da pruži pravi odgovor. Devojka ga ne bi shvatila.

Sve je zavisilo od kockara.

Za trenutak, između njih se isprečio zid ćutanja. Devojka je prestala da priča i zapitkuje, otac je pak nastavio da prećutkuje odgovore i da zaboravlja na njeno prisustvo.

— Nešto te muči? — upitala ga izmenjenim glasom.

Čovek sa ožiljcima, gologlav, malo pogrblien, zaustavio je svoj pogled na devojci i lagano uzdahnuo.

— Mene uvek nešto muči — izbegao je pravi odgovor.

— Ali ipak...

— Najbolje da se odmoriš — predložio joj je on. Bilo je to više naređenje nego predlog.

Ona je spustila pogled.

— Ranije si nosio revolver samo kad pođeš na put ili u grad -- primetila je.

— Rekao sam da je najbolje da se odmoriš — prekinuo je Galager i širom otvorio vrata svoje sobe.

Ona je oklevala sa odlaskom.

Da je imao sina, možda bi mu se poverio, možda bi ga pozvao da mu se pridruži u nekoj važnoj akciji. Ali kćerka je bila nešto drugo.

U hodniku su se, iznenađa, začuli brzi koraci.

Suzi je ugledala Holija Kaningema, jednog od najstarijih radnika na očevom imanju. Kaningem je ušao u sobu malo uzrujan, sa otkočenom puškom u ruci, neprijatno iznenađen devojčinim prisustvom. Očigledno je imao nešto važno da saopšti gazdi, ali se ustezao.

— Šta je? — prasnuo je Galager.

— Šta se desilo?

— Pet Gavin — izustio je Kaningem

— Opet on? — narogušio se rančer i ruka mu se približila opasaču.

— Da. Samo sada je poveo još petnaestak ljudi...

— Gde su naši momci?

— Spremni su — odgovorio je Kaningem kao iz puške.

Ben Galager je istog trena zabravio na Suzi. Uspeo je da se samo okrene na vratima i uputi joj tadan dug, neodređen pogled, a onda je izašao praćen Kaningemom.

Devojka je ostala u očevoj sobi, zbunjena i neodlučna. Zatim je i ona izašla napolje.

Kroz veliku zidanu kapiju ušla je grupa konjanika. Zaustavili su

se tačno ispod velikih slova B. K. koja su se nalazila na sredini drvenog luka.

U sredini se nalazio Pet Gavin, rančer iz doline, najstariji među prispeлим konjanicima. Lice mu je opasivala brada satkana od većine šedih dlaka, po sredini razdvojena i pažljivo raščesljana.

Puška sa žutim kundakom virila je iz kožne uvlake u sedlu.

Ljudi oko njega manje-više bili su jednako odeveni, prašnjavin ramena i čvornovatih, žuljevitih ruku u kojima su podrhtavale uzde oznojanih konja.

Iako nisu imali u rukama nikakvo oružje, izgledali su prilično ratoborno.

Galager je pošao u susret jahačima, praćen Holijem Kaningemom. Pridružila su mu se još dva stasita, do zuba naoružana momka.

Galager je bio samo u košulji, razdrljen, povrnutih rukava. Desna šaka njihala mu se o nadomak futrole teksaškog „kolta". Leva ruka visila mu je niz bok, nepokretna.

Zaustavio se ispred Gavinovog zelenka. Čekao je objašnjenje.

Pet Gavin je podigao ruku i palcem pokazao iza sebe, prema dolini.

— Naša stoka žedni, Galagere — rekao je sa pritajenom žestinom u glasu.

Sunce je udaralo rančera u oči i on je žmirnuo, podižući svoje lice prema Gavinu.

— Da? I onda?

Gavin je zgrčio ramena i nagnuo se u sedlu.

— Ti znaš zbog čega! — povisio je ton. — Voda više ne teče sa ove visoravni. — Udruženje stočara je na poslednjem sastanku...

— Pljujem ja na to! — prekinuo ga je Galager. — Nemam ni ja dovoljno vode za sebe...

— To nije razlog da postavljaš brane i skrećeš potok samo u svoj posed! — planuo je Gavin i crvenilo mu je oblilo jagodice. — Postoji zakon o vodama...

— Ja sam zakon za svoju vodu!

Pet Gavin je duboko udahnuo vazduh, da bi se primirio.

— Ti se ne daš nagovoriti? — upitao je mirnijim glasom.

Ben Galager je upro prst prema njemu.

— Ovo ti je poslednji put da ne pozvan prekoračuješ granicu mog ranča! — opomenuo ga je. — Vodi svoju rulju natrag... ili ćeš se pokajati!

Kao potvrda tih reči, Kaningem je zapeo oroz na svojoj pušci.

Ali Pet Gavin nije odavao uplašenog čoveka.

— Voda je svima potrebna — rekao je. — I mi ćemo je dobiti.

— Pokušajte! — izazivački mu je dobacio Galager.

— I hoćemo! — obećao je Gavin. Onda je podigao ruku uvis.

U tom pokretu Galager je našutlio opasnost.

Ali kasno!

Dok su svi bili zauzeti grupom na glavnoj kapiji, jedan deo Gavinove pratnje ispeo se na zidove i sada je, uperenih pušaka u Galagerove ljude, preuzeo inicijativu.

— Bacite oružje! — grmnuo je Gavin.

Galagerovi momci su pogledali u svog gazdu. On je klimnuo glavom.

Brzo je povratio hladnokrvnost. I ne čekajući naređenje odbacio je desnom rukom svoj opasač sa ironičnim izrazom na licu. U sebi je, pak, ponovio zakletvu da će mu Gavin ovu svinjariju platiti životom!

— Srušićemo branu — obratio mu se Gavin.

— Sada ste uspeli da me iznena-

dite — rekao je smrknuto Galager.

— Ali ubuduće ćemo videti.

Ponet osećanjem pobednika, Gavin je postao bahat.

— Sad nema ko da ti pomogne — rekao je. — Gde ti je onaj nadzornik? Da nije sa kćerkom u sobi?

Galager je pozeleneo u licu. Zurio je u jahača pred sobom praznim pogledom.

— Šta si... rekao? — upitao je muklo.

— Ogluveo si, Galagere? — smejuljio se Gavin. — Pitao sam te nešto u vezi s Raselom i Suzi. Hoćeš da ponovim još jednom?

— Bilo bi poželjno — dopro je do njih nečiji glas.

Svi su pogledali u pravcu odakle je glas dolazio. Tamo je, kao da je iz zemlje iznikao, na konju sedeo plavokosi, kicoški odeven čovek sa rukom pored drške „kolta“. Bio je to Vort Vitridž.

Pet Gavin se namrštio.

— Galager je, izgleda, najmio još jednog revolveraša — rekao je svojim ljudima, a onda se obratio Vitridžu.

— Otkopčaj opasač, momče — dobacio mu je prezrivo. — Ovde se vode ozbiljni razgovori i ti možeš da prisustvuješ... ali bez oružja.

— Nemam nameru — odvratio je Vitridž.

— Onda ćeš ostati kraći — slegnuo je ramenima Gavin.

Istoga časa Vitridžova ruka se spustila niz bedro i njegov „kolt“ je grmnuo. Dva najbliža napadača sa krikom su skliznuli na tlo. Treći je samo uspeo da prinese kundak obrazu, a već je bio pogođen. Okrenuo se oko sebe pre nego što je glavačke sleteo sa zida.

Zatim je uperio revolver u Gavinu.

— Reci svima da se raskomote — naredio je šupljim glasom — ili ćeš

se najesti prašine do pakla, rančeru!

Pet Gavin je sedeo na konju sleđen iznenadnim obrtom.

Imao je dvadeset momaka — a samo jedan stranac ih je izbacio iz stroja!

Bio je spreman da primi taj poslednji metak. Voda je morala da potekne u dolinu, pa makar i po cenu njegovog života.

Vort Vitridž je primetio odlučan sjaj u Gavinovim očima i naslutio njegove misli.

Zato se hitro nagnuo preko sedla i dograbio ga za prsa.

Ljudi oko su videli kada je njihov predvodnik sleteo sa konja kao poluprazan džak i pao pred Galagerove čizme.

Holi Kaningem se brzo snašao: zgrabio je svoju pušku i ne čekajući, opalio u preostala dva momka na zidu.

Momci sa ranča su već imali svoje oružje u šakama.

Okružili su grupu na kapiji, motreći da nekome ne padne na pamet da spusti ruku prema oružju.

Galager je svojom zdravom rukom podigao Gavina iz prašine i uspravio ga na noge.

— Šta si ono kazao o Suzi? — upitao je tiho.

— Priča se svašta — drsko je uzvratio Gavin. — A ni tvoj nadzornik to nikad nije poricao već je i dodavao koješta...

Galagerova pesnica prekinula ga je u pola rečenice. Gavin je pao na leđa.

Dok se nalazio u sedlu ličio je na imponantnu ličnost. Sada u prašini, izubijan i krvav, držao se kao obična kukavica.

U tom trenutku iz kuće je istrčala Suzi. — Ne! — doviknula je ocu.

Galagerova preteći dignuta ruka zastala je u vazduhu.

— Pusti ga! — povikala je Suzi. — Pusti ih sve! Neka idu. Nisu nam potrebni!

Divlji sjaj u Galagerovim očima je lagano utrnuo. Pogledao je Gavina i prezrivo mu mahnulo rukom da može ići. Ovaj je četvoronoške dohvaćao do svog konja i vinuvši se u sedlo poterao konja u bezglav tok prema preriji. Ljudi iz njegove grupe su se čutke uputili za njim pošto su prethodno pokupili mrtve i ranjene.

Galager se okrenuo Vitridžu. — Stigli ste u pravi čas. Hajdemo u kuću da porazgovaramo — dodao je, videvši da Suzi netremice gleda plavokosog kockara i pomno očekuje da čuje šta će on reći.

Vitridž je slegnuo ramenima i poslušao. Pre nego što je pošao, dobio je Suzi dug, značajan pogled.

*

Jahač je sjahao ispred glavne kapije ranča. Bila je noć, vetar je šapetao u granama i milovao travu, a nebom su se utrkiivali oblaci i mesec izjedn do pola.

Strážar na kapiji odmah je primetio senku u tami.

— Stoj! — povikao je.

Senka se zaustavila i iz mraka se začuo poznati glas.

— Džo?

Strážar je spustio oružje. Prepoznao je glas svog nadzornika Klifa Rasela!

— Je li stigao onaj... plavokosi? Ispeglanko? — zapitao je Rasel.

Momak se za trenutak zamislio.

— Onaj... sa „koltom“ na levom kuku? Naopako okrenutim? Stigao je i to u pravi čas.

— Kako? — namrštio se Rasel.

— Pet Gavin je opkolio ranč sa dvadeset ljudi, uhvatio nas na spavanju i da se nije pojavio Vort, svašta bi bilo...

— To me ne interesuje — zarežao je Rasel! — već nešto drugo. Gde je on sada?

Džo je pokazao prema kući. Tamo je na gostinskoj sobi bio širom otvoren prozor.

— Zaboravi da si me video — upozorio je Rasel stražara. — Za tvoje dobro...

Moniak je klimnuo glavom, potpuno ošamućen, a Klif Rasel se stopio sa tminom.

Do prozora je nadzornik mogao najlakše doći preko debele grane drveta ispod njega, a onda preko krova verande.

Klif Rasel je izvadio iz džepa nož i stavio ga u zube. Tako naoružan došunjavao se do drveta. Onda je obema rukama dohvatio granu i zabacio noge na nju! Uspeo je da se popne prvim zamahom tela.

Lišće se samo malo protreslo, ali to je moglo da bude i od vetra.

Rasel se našao na krovu, oprezno pokretajući stopala po kosim daskama. Trudio se da ne izazove ni najmanji šum, koji bi mogao da trgne iz sna spavača u sobi. Tiho kao mačka stigao je do prozora.

Mesečina je oskudno osvetljavala deo sobe, no ipak je uspeo da vidi prekrivač omotan oko tela.

Vort Vitridž nije ni sanjao šta će ga zadesiti te noći.

Uljez je zakoračio u sobu, ne obazirući se na šumove koje su proizvele njegove mamuze i obuhvatio dišku noža.

Spavač ga nije čuo!

Sa zlokobnim bleskom u zenicama, nadzornik „Ranča BK” se ustremio prema postelji.

— Evo ti! — zaškripao je zubima dok je leteo kroz vazduh.

Zabio je dva žustra udarca, ali je na svoj užas odmah uočio da sečivo propada kroz nešto meko i ne nailazi na otpor!

Bio je izigran!

Na postelji se nalazio samo vešto smotan prekrivač, i to prazan.

Klif Rasel je odskočio od postelje istog trena kada je u uglu kresnula šibica i plamičak osvetlio sobu.

Vort Vitridž je stajao sa izdignutom rukom u kojoj se nalazio palidrvce. U drugoj ruci držao je „kolt”. Isti onaj smešak titrao mu je na licu i zasiepljivao Rasela neodoljivom mržnjom.

— Znao sam da ćeš prvo doći kod mene — dobacio mu je Vitridž.

Šibica u njegovim rukama je polako dogorevala. Istovremeno, Vitridž je obnruo „kolt” oko kažiprsta i vratio ga natrag, u futrolu.

Klif Rasel se pakosno nacerio.

Izgledalo je da obojica čekaju da plamičak utrne i da u tami koja nastane potraže svoju šansu.

Tako se i desilo!

Čim je mrak preplavio sobu, Klif Rasel se bacio u stranu i izvukao svoj teksaški „kolt”, pucajući odmah u pravcu gde se nalazio Vort Vitridž.

Pucnjava je potresla sobu, razlećući se po ranču tek kad se echo razlio napolje kroz prozor i preko lišća rasplinuo u noć...

Kao užareni, brzo pategnuti mačevi, narandžasti plamenovi iz oružja dva čoveka tražili su najkraći put do smrti.

Onda je nastao tajac.

Koraci u hodniku su se pomešali sa glasovima i zveketom oružja.

Nekoliko svetiljki obasjalo je vrata sobe, a zatim je neko snažno udario čizmom u bravu. Ben Galager i Hol Kaningem upali su unutra sa oružjem u rukama.

Nadzornik „Ranča BK” ležao je licem prema podu, raširenih ruku i sa lokvom krvi ispod prsa.

Prekoputa, malo oslonjen o zid, stajao je Vort Vitridž.

Njegov revolver još se pušio.

— Ubili ste mi nadzornika! — prosiktao je rančer, osećajući iza sebe ozlojeđenost svojih momaka koji su pod Raselom proveli tolike godine. Sada su bili spremni da raskomadaju stranca.

— Samo sam se branio — uzvratio je Vitridž i pokazao na prekri-vač izboden na dva mesta. — Ušun-
njao se i mislio da spavam...

Galager ga je odmerio prezrivim pogledom.

— Izgleda da ste ga očekivali?

— Samo sam bio oprezan — odgovorio je Vitridž. A to dokazuje da vi možete mirno da spavate...

Galager je zabrundao nešto sebi u bradu. Vitridž je očigledno bio spretan momak.

— Zbog čega bi krišom upao ovamo? — pitao se Galager. — I kako je ušao?

— Džo je na kapiji — dobacio je neko sa ulaza.

— Neka dođe!

Malo kasnije, kada je stražar ispričao svoj susret sa Raselom, svi-
ma je bilo jasno da je nadzornik došao sa namerom da ubije Vitri-
dža. Oni koji su sve to povezali sa devojkom, umeli su o tome da čute.

A Ben Galager je počeo još više da misli na opasnost koja se zvala Dok Holidej.

*

Prošla su još dva dana, a kockar se nije pojavljivao.

Trećeg dana je i Vort Vitridž po-
sumnjao u njegov dolazak.

Popodne istoga dana, Holi Kanin-
gem je osedlao Galagerovog konja

i pripremio kola za nabavku nekih sitnica u gradu.

Po običaju, Vort Vitridž nije na-
puštao rančera.

Jedva da su bili prevalili pola milje, kada im je u susret naišao čovek sa zvezdom. Bio je to delilac pravde u Klintonu Roni Berd. Da li zbog sparine ili briga, tek i on je delovao umorno i mrzovoljno. Košulja mu je bila raskopčana i stalno je udarao šakom po vratu, jureći sitne mušice koje su ga u ro-
jevima obletale sa svih strana.

Podigao je ruku i zaustavio kola.

Galager ga je dočekao s ledenom marnoćom.

— U grad malo, Bene? — oslovio je rančera, trljajući pod prstima dve ubijene muve.

Galager je klimnuo glavom.

— Nemam ništa službeno — le-
njo je prevalio šerif preko jezika — ali čuo sam za pucnjavu na tvom ranču. Ima li ranjenih...

— Da.

— Pa, Pet Gavin nije želeo da podiže nikakvu gužvu. Reče, to je privatni nesporazum. No, pošto ima krvi, možda ne bi bilo loše da se to više ne ponovi, a? — rekao je Berd.

— To reci Gavinu — umešao se Kaningem.

— Rekao sam i njemu — odgo-
vorio je polako Berd, okrznuvši po-
gledom Vitridža. — Ali da ne bude da i vama nisam kazao...

Zatim je mahnuo rukom i pro-
šao mimo njih.

Sva trojica su čutke nastavila ka gradu. No, tamo je Galagera čekalo veliko iznenađenje. Vitridž je opa-
zio promenu na rančеровом licu, ali u prvi mah nije mogao da je odgonetne. Tek kada je pred salu-
nom ugledao snažnog tačkastog ze-
lenka, shvatio je čega se rančer uplašio.

Dok Holidej se nalazio u gradu! Holi Kaningem ih je posmatrao, ne shvatajući njihovo ponašanje.

— Ti uzmi te stvari, mi ćemo brzo doći! — dobacio mu je Vitridž.

Kaningem je oklevajući digao bič i kola su se udaljila.

— Možda nas čeka? — javio se Galager, grčevito stežući dršku svog „kolta”. — Možda nas ima na nišanu?

— Smirite se! — prekinuo ga je oštro Vitridž. — Otići ću da vidim da li je u salunu.

— Treba ga ubiti...

— Možda — slegnuo je ramenima Vitridž i odjahao.

Ben Galager je ostao kao na iglama. Izgledalo mu je da čitava večnost prolazi u iščekivanju Vitridžovog dolaska. Kada se najamnik iz Sent Luisa najzad pojavio na verandi saluna „Rečna patka”, rančer je ovlažio usne i poterao konja u susret.

— Dakle? — žurno se zapitao.

Vitridžovo lice ispisivalo je iskreno čuđenje.

— On... on se karta — rekao je.

— Karta?

— Da! Sedi mirno i kocka se. Okolo je čitava gomila kibicera.

— Tako? Ja ne spavam noću zbog njega, a on se karta u Klintonu, ispred mog nosa! Znaš li šta to znači? Hoće da me izmori čekanjem! To hoće! A onda da me ubije!

Vitridž nije umeo da nađe prave reči za Galagera. Rančer kao da je dobijao napade.

— Više ne želim to da podnosim — povikao je rančer i mamuznuo konja.

Galager je jurnuo prema salunu i mladić je jedva uspeo da ga prati.

Sjahali su istovremeno.

Galager je bučno otvorio vrata i sa praga zaurlao:

— Holideje!

U salunu je nastala tišina.

Glave su se okrenule prema razjarenom rančeru, a malo zatim ljudi su se razdvojili, oslobađajući put do pokeraškog stola za kojim je sedeo čovek u crnom, okrenut leđima Galageru.

Vort Vitridž se nalazio samo dva koraka iza rančera.

Džordžijančevi partneri su ukočeno zurili u čoveka sa ožiljcima. Lagano su se digli sa stolica, predosećajući gužvu.

Kockar je i dalje sedeo nepomičan.

— Holideje! — zaurlao je Galager. — Dosta je čekanja! Došao si da me ubiješ, hajde... završimo s tim!

Kako je kockar sedeo kao da je gluv, rančera je spopao bes.

— Proklet da si! — cikanuo je i mašio se „kolta”.

Vitridž nije stigao da ga spreči. Nije se, uostalom, ni nadao takvom ludačkom potezu. Holidej je bio okrenut leđima i pucati u njega značilo bi pravo ubistvo.

Srećom i po Galagera i po Vitridža — pucnji su se prvo oglasili od stola.

Narandžaste munje buknule su sa kockarevog boka dok se još malazio u poluokretu!

Rančer je glasno jauknuo. Bio je razoružan! Bio je to pogodak koji su mogli samo da izmišljaju pijane skitnice za čašu viskija. Ovde su, međutim, svi bili svedoci jednog takvog legendarnog hica.

Ispaljenog iz još legendarnijeg „kolta” čuvenog strelca Zapada.

Kockar se uspravio, s licem kao od gipsa. Ben Galager je pomislio da je pred njim ledena statua. Kao

da mu se u očima ogledala smrt, ništa drugo!

— Računajte i na mene, Dok! — glasno je dobacio Vort Vitridž i stao ispred rančera.

Holidej je vratio „linkoln” u futrolu.

— Sta te to vezuje za Galagera? — upitao je Holidej, vrebajući svaki Vitridžov pokret.

— Novac — uzvratio je Vitridž, ne trepnuvši.

— Ne verujem — osmehnulo se kockar krajičkom usta i potegao!

Pucanj se stopio, sa poslednjim slogom rečenice.

Vort Vitridž je bio revolveraš, brz momak, odvažan, hitra oka i munjevitih pokreta, ali sada je sve to podbacilo!

Samo jedan hitac iz „linkolna” preko puta bio je dovoljan da mu izbije revolver iz šake!

Šta ga je najviše pogodilo — bila je činjenica da nije ni okrznut.

Iako su i Galager i on otvoreno pchitali da ga unište, Džordžijanac se zadovoljio time da ih razoruža.

Umesto srdžbe i gneva, Vitridžove oči su se ispunile poštovanjem i divljenjem.

A onda, nastupio je odlučujući trenutak. Holidej je vratio revolver u futrolu i zakoračio prema njemu.

Najamnik iz Sent Luisa nije uzdrhtao. Više od njega, prestrašio se Galager, skriven iza njegovih leđa.

Koraci Doka Holideja odzvanjali su u tišini saluna kao ravnomerno

raspoređeni udarci biča. Njegova ruka se ispružila i odgurnula u stranu zbunjenog Vorta Vitridža. Tako su Galager i on ostali sami.

Rančer nije mogao da poveruje u to da mu je došao kraj.

— Topeka, zar ne? — tiho mu se obratio Dok. — Tvoja verzija sigurno se razlikuje od moje, rančeru?

Galager nije imao smelosti da ga pogleda u oči, i to je potvrdio.

Ono što je Džordžijanac učinio iznenadilo je i samog Galagera. Kockar je ispružio svoju ruku i prilepio mu dva žestoka šamarala!

Ben Galager se zaneo.

Holidejevi prsti odjednom su se jasno ocrtali na njegovim ožiljcima.

— Sad smo kvit... rančeru! — dobacio mu je čovek iz Džordžije ledenim glasom.

Galager je buljio u njega, nespособan da progovori.

— I neka mi više niko ne prekida igru! — rekao je pustolov, udaljavajući se prema stolu.

Seo je ponovo na svoju stolicu, zapalio cigaru i stavio špil pred svoje zbunjene protivnike.

— Ja delim, gospodo! — rekao je.

Više ga ništa nije interesovalo.

Duvanski dim ponovo je počeo da puže prema tavanskim gredama.

Gomila se, ponovo, sklopila nad stolom.

Iako okružen svetinom, Holidej je bio usamljen. Usamljeniji nego ikad.

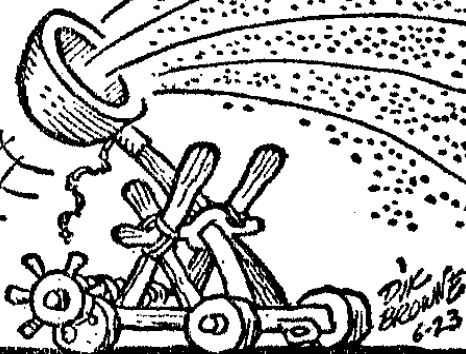
Ali, i to je bio deo legende o njemu...

KRAJ

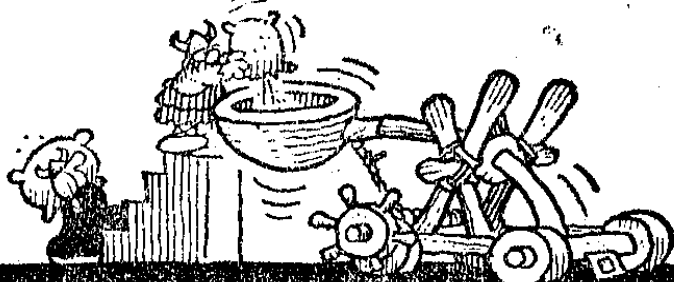
HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

USPELO JE!
USPELO JE!

IMA DA ZAVRŠIMO SA SETVOM ZA TILI
ČAS!

HOGAR STRAŠNI

by
DIL BROWNE

JE L' TO KUVAŠ ČOR-
BU OD ŠARGAREPE?

AHA, OTKUD ZNAŠ?

© King Features Syndicate, Inc., 1977.

10-17
DIL BROWNE

Na svim kioscima u prodaji

album sa komplet

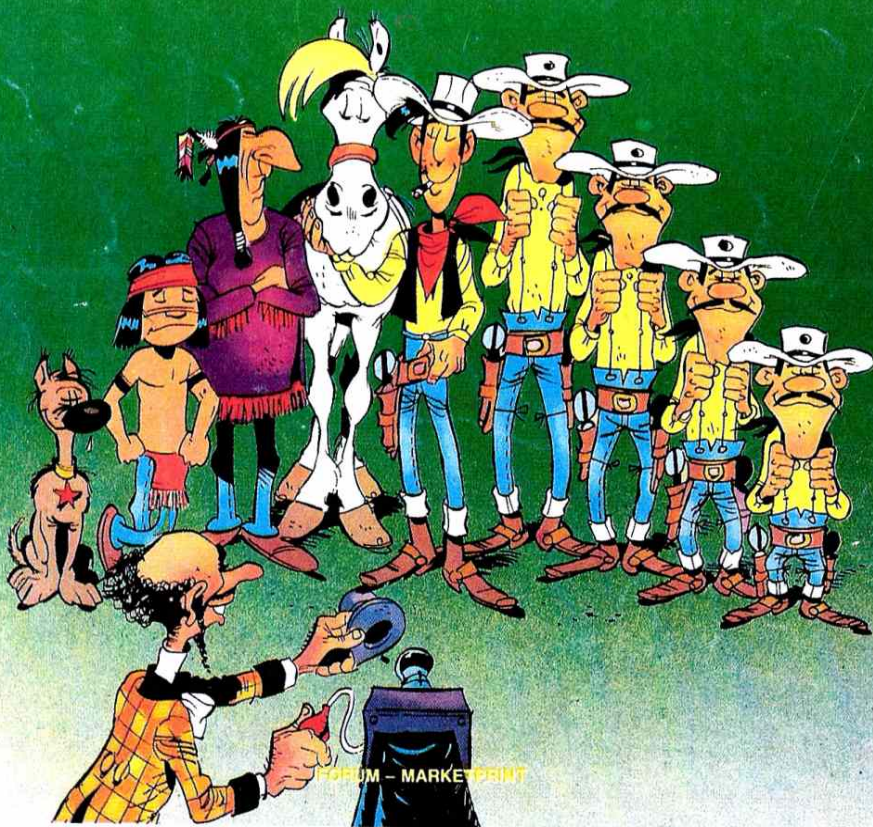
markama — sličicama

STRIPOVI NA MARKAMA ZA DECU

TALIČNI TOM

HAUG!

Moris - Gellini

jedinstveno u svetu